

Μιχάλης Μαλανδράκης

Alessandro out

AΘΗΝΑ 2022

Σχολή Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής Θεάτρου Πορεία

Ο Μιχάλης Μαλανδράκης γεννήθηκε το 1996 στα Χανιά. Σπούδασε σκηνοθεσία στη Σχολή Κινηματογράφου και Τηλεόρασης του Λυκούργου Σταυράκου και είναι απόφοιτος του Τμήματος Επικοινωνίας, Μέσων και Πολιτισμού του Παντείου Πανεπιστημίου. Το πρώτο του βιβλίο με τίτλο «*Patriot*» (2019, εκδόσεις *Πόλις*) τιμήθηκε με το «Κρατικό Βραβείο Πρωτοεμφανιζόμενου Συγγραφέα» (εξ' ημισείας). Διηγήματά του έχουν συμπεριληφθεί σε συλλογικούς τόμους.

Τηλέφωνο επικοινωνίας: 6981685969

Email: mich.malandrakis@gmail.com

Το παρόν έργο γράφτηκε στα πλαίσια της Σχολής Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου Πορεία (περίοδος 2021- 2022) με εισηγητές τους Θανάση Τριαρίδη, Μάνο Κουνουγάκη και Βαγγέλη Χατζηγιαννίδη.

Το θεατρικό έργο «*Alessandro Out*» διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια [Creative Commons BY NC ND](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

[Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

Περίληψη

Ο 28χρονος Αλέξανδρος είναι ίσως ο κορυφαίος εν ενεργεία Έλληνας ποδοσφαιριστής. Αγωνίζεται εδώ και χρόνια στην Ιταλία και γι' αυτό έχει αποκτήσει το προσωνύμιο «Alessandro». Αιφνίδια και απρόσμενα αποφασίζει να τερματίσει πρόωρα την καριέρα του, ύστερα από τον ξαφνικό θάνατο των γονιών του σε τροχαίο ατύχημα. Η απώλειά τους τον κλονίζει βαθύτατα και τον προκαλεί ν' αμφισβητήσει την σημασία της παρουσίας του στα γήπεδα.

Η τελευταία και οριστική προθεσμία από την ομάδα του, για να επιστρέψει στις προπονήσεις, λήγει σε δύο μέρες. Ο μάνατζερ και η θεία του – ο πιο κοντινός συγγενής που του έχει απομείνει – προσπαθούν μάταια να τον μεταπείσουν.

Σε μία από αυτές τις επισκέψεις της, η θεία ζητάει από τον Αλέξανδρο κάτι διαφορετικό: Να φιλοξενήσει για λίγες μέρες τον γιο της, τον 19χρονο Μάριο, που εγκατέλειψε το σπίτι τους ύστερα από έναν επεισοδιακό τσακωμό. Ο Αλέξανδρος διστάζει, αλλά τελικά δέχεται. Η συγκατοίκηση ανάμεσα στα δύο ξαδέφφια θα αποδειχθεί δύσκολη, αλλά και αποκαλυπτική για τον «Αλεσσάντρο».

Πρόσωπα

Αλέξανδρος

Μάριος

Μάνατζερ

Θεία

ΣΚΗΝΗ 1^Η

Σαλόνι πολυτελούς σπιτιού. Ένας διάδρομος οδηγεί στην κουζίνα και στα μέσα δωμάτια του υπόλοιπου σπιτιού, αλλά εμείς βλέπουμε μονάχα το σαλόνι που αποτελείται από: μία κεντρική πόρτα, ένα θυροτηλέφωνο - από το οποίο ο Αλέξανδρος θα ανοίγει την υποτιθέμενη, εξωτερική καγκελόπορτα - μία μεγάλη τηλεόραση, έναν καναπέ που κοιτάζει προς αυτήν, μία πολυθρόνα, ένα χαμηλό τραπεζάκι σαλονιού, ένα ράφι με την κάβα του σπιτιού – λίγα μπουκάλια, κυρίως ούισκι – και μία μικρή μπάλα ποδοσφαίρου, σε μέγεθος δωματίου, αφημένη τυχαία, σε κάποιο ευδιάκριτο σημείο του σαλονιού. Στον τοίχο ξεχωρίζουν δύο μεγάλα κάδρα, δίπλα – δίπλα, σαν το ένα να ανταγωνίζεται το άλλο. Στο ένα βρίσκεται καθραρισμένη μία μεγάλη φωτογραφία του Αλέξανδρου, σε νεαρή ηλικία, μαζί με τους δύο γονείς του, ενώ στο άλλο απεικονίζεται ένας πανηγυρισμός του Αλέξανδρου μες το γήπεδο. Στον καναπέ του σαλονιού κάθεται ο Αλέξανδρος(28). Με αθλητική κορμοστασιά, σκονθρωπός και βλέμμα αδιάφορο για ό,τι συμβαίνει γύρω. Όρθιος βρίσκεται ο μάνατζερ του (45). Με κάποια κιλά παραπάνω και ακριβό κοστούμι. Πηγαινοέρχεται νευρικός, πάνω- κάτω στο σαλόνι.

ΜΑΝΑΤΖΕΡ: Σε παρακαλώ. Με ακούς; Αύριο πρέπει να μπει στο αεροπλάνο.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Δεν υπάρχει περίπτωση.

ΜΑΝΑΤΖΕΡ: Πρέπει να έρθεις, σε περιμένουν. Είχα δεσμευτεί. Τους είχα υποσχεθεί ότι στην επόμενη συνάντηση θα είσαι και 'συ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Γιατί;

ΜΑΝΑΤΖΕΡ: Τι γιατί;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Γιατί το 'χες υποσχεθεί;

ΜΑΝΑΤΖΕΡ: Γιατί πρέπει, γι' αυτό.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Είπα εγώ ποτέ ότι θα έρθω;

ΜΑΝΑΤΖΕΡ: Πρέπει να έρθεις. Να μιλήσουμε όλοι μαζί. Να κάτσετε στο ίδιο τραπέζι, να τους εξηγήσεις τι έχεις στο μυαλό σου. Να δούμε τι μπορεί να γίνει.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Τίποτα δεν μπορεί να γίνει.

ΜΑΝΑΤΖΕΡ: Δεν μπορώ να εμφανιστώ πάλι μόνος.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ε μην πας ούτε 'συ.

ΜΑΝΑΤΖΕΡ: Αλέξανδρε, σε παρακαλώ. Έχουμε υποχρέωση σε αυτούς τους ανθρώπους. Νομικές υποχρεώσεις, δεν το καταλαβαίνεις;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Πάλι τα ίδια. Γιατί δεν με ακούς;

ΜΑΝΑΤΖΕΡ: Σε ακούω, Αλέξανδρε.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Δεν με ακούς!

ΜΑΝΑΤΖΕΡ: Ηρέμησε, σε ακούω. Δεκαπέντε ώρες την μέρα σε ακούω.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Αυτό λέω κι εγώ. Όλη την μέρα με αναγκάζεις να σου λέω το ίδιο πράγμα.

ΜΑΝΑΤΖΕΡ: Σου ζητάω απλά να έρθεις σ' ένα meeting. Σιέψου πόση υπομονή έχουν κάνει μέχρι τώρα. Για κανέναν άλλον αθλητή δεν θα το έκαναν, το ξέρεις, έτσι; Λες πως θες να 'ρθεις Ελλάδα για την κηδεία, λένε ναι, φυσικά, εννοείται, μετά μου λες ότι θες να μείνεις μία εβδομάδα εδώ, λένε εντάξει, καταλαβαίνουμε το σοκ, μετά περνάνε δυο εβδομάδες και ξαφνικά τους λες ότι θα σταματήσεις τελείως. Και τώρα απλά σου ζητάω—

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Τα ίδια και τα ίδια.

ΜΑΝΑΤΖΕΡ: - απλά να κάτσουμε μαζί τους στο ίδιο τραπέζι. Έκαναν πολλή υπομονή, Αλέξανδρε, αλλά κι αυτή κάποια στιγμή τελειώνει.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Μακάρι.

ΜΑΝΑΤΖΕΡ: Είναι σημαντικό το αυριανό meeting - πιο σημαντικό από τα προηγούμενα. Εδώ και δέκα μέρες στο 'χω πει.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Εδώ και δέκα μέρες σου έχω πει όχι.

ΜΑΝΑΤΖΕΡ: Μα θα είναι όλοι. Όλοι! Και γάμα την ομάδα. Και τον Πρόεδρο και τον κόουτς και όλους, γάμα τους αυτούς. Το θέμα είναι ότι αύριο θα υπάρχουν εκπρόσωποι και από την RIBOR SPORTS και από την Super Bet.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Μπράβο τους.

ΜΑΝΑΤΖΕΡ: Ακόμη ambassador τους είσαι, Αλέξανδρε. Το δικό σου πρόσωπο έχουν μπροστά.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Να το βγάλουν.

ΜΑΝΑΤΖΕΡ: Έλα και μην πεις τίποτα. Εγώ θα μιλάω. Απλά έλα να σε δουν.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Δεν υπάρχει λόγος.

ΜΑΝΑΤΖΕΡ: Μάλιστα. 'Ντάξει. Οκ. Κοιτά εγώ σε λίγο πρέπει να φύγω και δε – δε βλέπω να βγάζουμε άκρη... Δε ξέρω τι άλλο να σου πω. Δε μπορώ να μιλάω στον τοίχο. Αλλά δεν τους φέρεσαι εντάξει, αυτό λέω μόνο.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ενώ αυτοί; Με εξήντα τηλέφωνα την μέρα; Και απειλές για εξώδικα από το εικοσαήμερο;

ΜΑΝΑΤΖΕΡ: Έχουν επενδύσει σε σένα, Αλέξανδρε, τι θες να κάνουν;

Ο Αλέξανδρος, από τα νεύρα του, σηκώνεται από τον καναπέ. Όσο του μιλάει ο μάνατζερ, εκείνος περπατάει στο σαλόνι, με το βλέμμα χαμηλά.

ΜΑΝΑΤΖΕΡ: Όποιον αθλητή ήθελαν μπορούσαν να έχουν και αυτοί διάλεξαν εσένα.

Ο Αλέξανδρος φτάνει τυχαία στο σημείο του σαλονιού όπου βρίσκεται η μικρή μπάλα ποδοσφαίρου. Την ακουμπάει ελάχιστα μια στιγμή με το πόδι.

ΜΑΝΑΤΖΕΡ: Λοιπόν, άκου. Αφού δεν θες να έρθεις, τουλάχιστον μπες μέσω zoom. Αυτό μόνο. Ας το κάνουμε έτσι. Θα είσαι εδώ και απλά θα μπεις να –

Ο Αλέξανδρος αφήνει την μπάλα και γυρίζει προς τον μάντζερ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Να μπω να πω τι; Έχω ανακοινώσει πως σταματάω. Δεν έχω να πω κάτι καινούργιο.

ΜΑΝΑΤΖΕΡ: Ναι, το έχεις ανακοινώσει... με ποστάρισμα στο Twitter. Έτσι έδειξες πως τους σέβεσαι; Έχεις γραφείο που σε εκπροσωπεί και αυτοί το έμαθαν από το Twitter.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ένας μήνας πέρασε, ακόμη το πώς το έμαθαν συζητάμε;

ΜΑΝΑΤΖΕΡ: Όχι. Συζητάμε ότι πρέπει να επιστρέψεις. Ότι πρέπει να πάρεις το αεροπλάνο και να γυρίσεις στις προπονήσεις. Έχεις κολλήσει σε μία απόφαση που είναι λάθος και όταν το καταλάβεις, θα είναι αργά.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Οκ.

ΜΑΝΑΤΖΕΡ: Κοίτα, ξέρω... ξέρω ότι αυτό που σου συνέβη είναι πολύ δύσκολο. Το καταλαβαίνω. Ούτε εγώ θα έβλεπα καθαρά στη θέση σου, για αυτό θα άκουγα τους ανθρώπους δίπλα μου.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:

ΜΑΝΑΤΖΕΡ: Αφού είναι λάθος, γιατί επιμένεις;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:

ΜΑΝΑΤΖΕΡ: Μάλιστα. Όπως θες. Λοιπόν, εγώ πρέπει να φύγω.

Ο Μάντζερ παίρνει το σακάκι του και πλησιάζει προς την πόρτα.

ΜΑΝΑΤΖΕΡ: Να σου πω. Σήμερα το βράδυ έχεις με αυτόν τον ψυχολόγο ε;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ψυχοθεραπευτής.

ΜΑΝΑΤΖΕΡ: Θα πας;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ναι.

ΜΑΝΑΤΖΕΡ: Μπράβο. Γιατί αύριο θα με ρωτήσουν αν συνεχίζεις να βλέπεις κάποιον ειδικό.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Δεν είναι δουλειά τους, πες τους.

ΜΑΝΑΤΖΕΡ: Κι εκείνοι το είχαν προτείνει.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Δεν πήγα επειδή το πρότειναν εκείνοι.

ΜΑΝΤΖΕΡ: Οκ, οκ, τέλος πάντων. Πώς πάει εκεί;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Καλά. Ξέρω 'γω.

ΜΑΝΑΤΖΕΡ: Σε βοηθάει, νιώθεις καλύτερα;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Νομίζω.

ΜΑΝΑΤΖΕΡ: Και αυτός, ο ψυχολ – ψυχοθεραπευτής, δεν σου λέει τίποτα που θες να σταματήσεις;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Όχι. Τι να μου πει;

ΜΑΝΑΤΖΕΡ: Ξέρω 'γω, την γνώμη του. Να σου πει αν είναι σωστό, αν είναι λάθος.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Δεν πάει έτσι.

ΜΑΝΑΤΖΕΡ: Άρα τι σου λέει; Σου λέει τουλάχιστον να βγαίνεις από το σπίτι, να περπατάς, να –

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Όχι.

ΜΑΝΑΤΖΕΡ: Στο λέω εγώ. Πρέπει να βγαίνεις. Απ' όταν γύρισες Ελλάδα είσαι όλη μέρα εδώ μέσα, κλεισμένος, δεν κάνεις τίποτα –

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Για κηδεία γύρισα, όχι για γιορτή.

ΜΑΝΑΤΖΕΡ: Ναι, αλλά έχουν περάσει τριάντα τρεις μέρες ρε Αλέξανδρε.... Βγήκες καθόλου σήμερα;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Όχι.

ΜΑΝΑΤΖΕΡ: Να βγεις. Να βγεις, να περπατήσεις, να δεις και κανέναν άνθρωπο. Μόνο εμένα και τη θεία σου βλέπεις.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Οχι.

ΜΑΝΑΤΖΕΡ: Και ξέρεις τι σκεφτόμουν;... Ότι απ' όταν γύρισες, εδώ και ένα μήνα, δεν έχεις δει και καμία γυναίκα ρε Αλέξανδρε. Μπορεί να βοηθήσει, να - να σε ξεμπλοκάρει, πώς να το πω; Αν θες, μπορώ να -

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Κόψ'το.

ΜΑΝΑΤΖΕΡ: Καλά. Καλά, καλά. Ξέχνα το. Απλά ψάχνω πώς να -

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Να μη ψάχνεις τίποτα.

ΜΑΝΑΤΖΕΡ: Εντάξει, εντάξει. Ξέχνα το. (παύση). Λοιπόν, εγώ πρέπει να φύγω.

Ο Μάνατζερ πηγαίνει προς την πόρτα.

ΜΑΝΑΤΖΕΡ: Αν αλλάξεις γνώμη, πάρε με. Σκέψου το σε παρακαλώ. Εγώ θα κλείσω αεροπορικά και για τους δυο μας αύριο.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Μην το κάνεις.

ΜΑΝΑΤΖΕΡ: Εγώ θα κλείσω κι εσύ μην έρθεις. Απλά σκέψου το, οκ; Θα σε πάρω ξανά το βράδυ.

Ο μάνατζερ βγαίνει έξω. Ο Αλέξανδρος μένει μόνος στο σαλόνι.

ΣΚΗΝΗ 2^Η

Ο Αλέξανδρος κάθεται στην άκρη του καναπέ. Κρατάει ένα γεμάτο ποτήρι. Δίπλα του, στο πάτωμα, ένα μπουκάλι ούισκι. Κάποιος χτυπάει το θυροτηλέφωνο. Χτυπάει ακόμη δυο - τρεις φορές, μέχρι ο Αλέξανδρος να σηκωθεί και να πατήσει το κουμπί στο θυροτηλέφωνο. Ύστερα παίρνει το μπουκάλι με το ούισκι και το φυλάει στο ράφι με την κάβα. Μόνο τότε ανοίγει και την κεντρική πόρτα του σπιτιού, απ' όπου εμφανίζεται η θεία του (~55).

ΘΕΙΑ: Αλέξανδρε μου, τι κάνεις;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Θεία, δεν σε –

ΘΕΙΑ: Μήπως έχει δουλειά, μήπως ενοχλώ;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Όχι, όχι.

Αγκαλιάζονται.

ΘΕΙΑ: Σίγουρα δεν ενοχλώ ε;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ναι, ναι. Απλά δεν σε περίμενα σήμερα.

ΘΕΙΑ: Το ξέρω, το ξέρω, αύριο είχα πει να περάσω. Απλά βρήκα χρόνο και είπα να έρθω.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Καλά έκανες. Θες κάτι να πιείς;

ΘΕΙΑ: Όχι, όχι. Τίποτα.

Η θεία κάθεται στον καναπέ. Βγάζει το πανωφόρι της και το ακουμπάει διπλωμένο στα γόνατά της.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Σίγουρα;

ΘΕΙΑ: Ναι, ναι. Κάτσε, κάθισε.

Ο Αλέξανδρος κάθεται σε απόσταση, για να μην μυρίσει το ούισκι στην αναπνοή του.

ΘΕΙΑ: Πώς είσαι Αλέξανδρέ μου;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Καλά. Εντάξει.

ΘΕΙΑ: Και προχθές ήθελα να 'ρθω, απλά έτυχε κάτι στο σπίτι και...

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Δεν πειράζει. Μην μ' έχεις στο νου σου.

ΘΕΙΑ: Πες μου, τι έκανες αυτές τις μέρες; Κάποιο νέο από τη δουλειά σου;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Όχι.

ΘΕΙΑ: Δεν μίλησες μαζί τους;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Όχι.

ΘΕΙΑ: Γιατί αγόρι μου;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Τα 'χουμε πει, θεία.

ΘΕΙΑ: Το σκεφτόμουνα ξανά αυτές τις μέρες... δεν μου φαίνεται σωστό.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Τα 'χουμε πει.

ΘΕΙΑ: Ναι, αλλά ανησυχώ. Δηλαδή, τι θα κάνεις από εδώ και πέρα βρε Αλέξανδρε;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Δε ξέρω.

ΘΕΙΑ: Πρέπει να γυρίσεις στην Ιταλία, να συνεχίσεις να κάνεις αυτά που έκανες αγόρι μου. Το καταλαβαίνω πως ακόμη σου είναι δύσκολο.

Δεν της απαντάει.

ΘΕΙΑ: Είναι πολύ δύσκολο. Κι εγώ όποτε το σκέφτομαι, κλαίω. Αλλά τι θα κάνεις; Θα σταματήσεις τα πάντα; Γίνεται αυτό; Και η αδερφή μου, αν ήταν εδώ, το ίδιο θα σου έλεγε.

Εκείνος δεν μιλάει.

ΘΕΙΑ: Εμείς είμαστε οικογένειά σου, είμαστε δίπλα σου.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Σ' ευχαριστώ, γιατί.. μόνο εσύ έχεις νοιαστεί τόσο, απ' όταν γύρισα.

ΘΕΙΑ: Ό,τι, μα ό,τι θες, εμείς...

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Μόνο εσύ έρχεσαι τόσο συχνά.

ΘΕΙΑ: Θα ερχόμουν και συχνότερα, αλλά δεν θέλω να σ' ενοχλώ. Και προχθές ήθελα να 'ρθω, απλά έγιναν στο σπίτι... διάφορα.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Τι έγινε;

ΘΕΙΑ: Αλέξανδρε, ήθελα να σε ρωτήσω... Σε πήρε κάνα τηλέφωνο ο Μάριος;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Όχι. Πότε;

ΘΕΙΑ: Προχθές. Ή και χθες.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Όχι, γιατί; Τι έγινε;

ΘΕΙΑ: Έφυγε από το σπίτι. Προχθές το βράδυ. Τσακώθηκαν με τον Αντώνη και έφυγε. Γι' αυτό δεν ήρθα.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Τσακώθηκαν;

ΘΕΙΑ: Ναι, ναι. Και έγινε στο σπίτι... άσε. Πρώτη φορά τσακώθηκαν έτσι, Αλέξανδρε. Φωνάζανε, χτυπούσε ο ένας τον άλλον - τρόμαξα.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Τι; Γιατι;

ΘΕΙΑ: Εγώ δεν ήθελα να φύγει, αλλά τι να 'κανα; Ο Αντώνης είχε τρελαθεί - σχεδόν τον πέταξε έξω.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Τον Μάριο; Γιατί;

ΘΕΙΑ: Γιατί.... γιατί γύρισε πάλι χάλια.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ωχ.

ΘΕΙΑ: Αν έβλεπες πώς γύρισε...

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Πώς;

ΘΕΙΑ: Όπως παλιά. Τα ίδια, τόσους μήνες μετά...

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Αποκλείεται.

ΘΕΙΑ: Ε κι όμως.. Τρελάθηκε ο Αντώνης. Του φώναζε ότι με αυτά που κάνει θα με σκοτώσει. Τον έδιωξε και του είπε ότι όσο είναι αυτός σίτι, να μην ξανάρθει. Τι να πω, ότι τον αδικώ; Κουράστηκε κι αυτός, όλοι κουραστήκαμε.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Κάτσε, μισό. Είσαι σίγουρη; Μήπως – μήπως ήταν απλά μεθυσμένος;

ΘΕΙΑ: Όχι, παιδί μου.. Ήταν όπως παλιά. Πια ξέρω να τα ξεχωρίζω.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Αποκλείεται. Πάλι;

ΘΕΙΑ: Πάλι.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Και τώρα πού είναι, πού πήγε;

ΘΕΙΑ: Μακάρι να ‘ξερα. Δε ξέρω ούτε πού βρίσκεται, ούτε πού κοιμάται, ούτε με ποιους είναι.. Δεν απαντάει και στα τηλέφωνα. Ένα εκατομμύριο φορές τον έχω πάρει. Εσένα δεν σε πήρε κανα τηλέφωνο, ε;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Όχι, δεν – όχι. Και τώρα δηλαδή τι θα γίνει;

ΘΕΙΑ: Δε ξέρω, δε ξέρω, προσπαθώ να... από τη μία προσπαθώ να ηρεμήσω τον Αντώνη, από την άλλη να βρω τον Μάριο. Και τον Αντώνη, εντάξει, θα τον ηρεμήσω. Αλλά χρειάζονται λίγες μέρες. Και που τον έδιωξε, δεν το έκανε από κακό. Απλά μόλις είδε πώς γύρισε, τρελάθηκε.. Τον νοιάζεται τον Μάριο. Έξι χρόνια μένουν μαζί, πια τον νιώθει σαν παιδί του. Αλλά δεν αντέχει κι αυτός να περάσουμε πάλι τα ίδια.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Γιατί πάλι ρε πούστη μου.. Τόσο καιρό εντάξει δεν ήταν;

ΘΕΙΑ: Ήταν, ναι! Ήταν.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Επτά μήνες που τον έβλεπα – επτά δεν έχει που βγήκε από το πρόγραμμα;

ΘΕΙΑ: Οχτώ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Οχτώ μήνες που τον έβλεπα όποτε γυρνούσα, καλά μου φαινόταν.

ΘΕΙΑ: Μα ήταν, ναι. Από το πρόγραμμα και μετά – τίποτα. Δεν έκανε τίποτα.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ε τότε πώς;

ΘΕΙΑ: Δε ξέρω.. Είχα βρει πριν τρεις εβδομάδες κάτι χάπια στη τσάντα του, αλλά δεν έδωσα σημασία. Χάπια είναι, πού να πάει το μυαλό σου; Αλλά προχθές γύρισε χάλια, όπως παλιά. Δε ξέρω γιατί.. Ίσως να φταιίει που σταμάτησε και από την καφετέρια.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Σταμάτησε;

ΘΕΙΑ: Δεν στο είπα;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Όχι. Πότε;

ΘΕΙΑ: Πριν κάνα μήνα. Είχες το πένθος σου, για αυτό δεν στο ‘πα... Τον διώζανε.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Α, τον διώζανε κιόλας;

ΘΕΙΑ: Ναι.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Τι έκανε;

ΘΕΙΑ: Μου είπε ότι τσακώθηκε με κάποιον. Περισσότερα δεν μου ‘λεγε. Οπότε πήγα από εκεί και βρήκα τον υπεύθυνο.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Και τι σου είπε;

ΘΕΙΑ: Ότι έπιασε έναν συνάδελφό του από το λαιμό. Τσακώθηκαν για το ποιος θα έβγαζε τα σκουπίδια. Και τον έπιασε, λέει, από τον λαιμό.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Α, μια χαρά. Ωραία. Τι να πω...

ΘΕΙΑ: Δε ξέρω... σιέφτομαι.. σιέφτομαι ότι φταίνε όλα αυτά.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ποια;

ΘΕΙΑ: Ε, τα παλιά.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Πάλι τα παλιά;

ΘΕΙΑ: Αν μεγαλώσεις έτσι, τα κουβαλάς για πάντα. Έτσι είναι αυτά. Έτσι έχω καταλάβει. Και για αυτό φταίω εγώ, όχι το παιδί.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Δεν φταις εσύ, θεία.

ΘΕΙΑ: Εγώ φταίω.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Δεκαενιά χρονών πήγε, δεν θα του φταίνε πάντα οι άλλοι.

ΘΕΙΑ: Δεν πάει έτσι, Αλέξανδρε. Εσύ μεγάλωσες αλλιώς - με αγάπη, με ηρεμία. Αυτά παίζουν ρόλο. Εκείνος...

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Απλά λέω ότι δε φταις εσύ.

ΘΕΙΑ: Τον πατέρα του ποιος τον διάλεξε; Εγώ δεν τον διάλεξα για εκείνον; Για αυτό σου λέω, εγώ τα φταίω.

Πάυση.

ΘΕΙΑ: Φοβάμαι. Φοβάμαι πολύ τι θα κάνει, άμα αρχίσει τα ίδια... Θυμάσαι που έκλεβαν τα μηχανάκια με τους άλλους;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ναι...

ΘΕΙΑ: Αν δεν είχες βοηθήσει κι εσύ με το δικηγόρο, δε ξέρω τι θα είχε γίνει. Φοβάμαι τώρα μην κάνει τίποτα χειρότερο. Δεν αντέχω να ξαναγυρίσουμε σε αυτά. Γι' αυτό... γι' αυτό χρειάζομαι πάλι τη βοήθειά σου, Αλέξανδρε.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Εμένα;

ΘΕΙΑ: Ναι.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Εγώ πώς; Τι να κάνω;

ΘΕΙΑ: Κοίτα, σκέφτηκα.. εμένα και του Αντώνη δεν μας απαντάει τα τηλέφωνα. Δύο μέρες τίποτα. Εσένα, όμως, θα στο σηκώσει σίγουρα. Αν δει το όνομά σου στο κινητό, θα το σηκώσει αμέσως.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Οκ, να τον πάρω. Αλλά τι να του πω; Να γυρίσει στο σπίτι σας;

ΘΕΙΑ: Αυτό και να του το πεις από το τηλέφωνο, δεν νομίζω να το κάνει. Άσε που και να γυρνούσε τώρα, ο Αντώνης δεν θα τον δεχόταν. Θα τον έδιωχνε, έχει ακόμα τρομερά νεύρα. Αν δεις πώς έσπρωχνε ο ένας τον άλλον... Πρέπει να περάσουν λίγες μέρες, να τον ηρεμήσω.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Άρα εγώ τότε τι;

ΘΕΙΑ: Κοίτα, σκέφτηκα.. μιας και είσαι ακόμη Ελλάδα - μέχρι να φύγεις δηλαδή

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Δεν θα φύγω, θεία.

ΘΕΙΑ: Άρα σκέφτηκα.. μήπως θα μπορούσες να τον φιλοξενήσεις εσύ για λίγες μέρες.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Τι; Πού, εδώ;

ΘΕΙΑ: Ναι.. Αλλά για λίγο, για πολύ λίγο. Μέχρι να ηρεμήσει και ο Αντώνης, να ηρεμήσουν και οι δύο.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Δεν – δε ξέρω.

ΘΕΙΑ: Ίσα για λίγες μέρες. Για να ξέρω τουλάχιστον πού είναι. Και όσο τον έχεις εδώ, μπορείς να του μιλήσεις. Εσένα πάντα σε άκουγε... Μπας και τον προλάβουμε, Αλέξανδρε.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Δεν ξέρω ρε θεία.

ΘΕΙΑ: Μόνο εσύ μπορείς να μας βοηθήσεις. Ξέρω πως ό, τι του πεις εσύ, θα το σκεφτεί διπλά. Σε θαυμάζει, το ξέρεις. Ούτε στο πρόγραμμα θα 'χε μπει, αν δεν του 'χες μιλήσει εσύ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Και που μπήκε;

ΘΕΙΑ: Και τι να κάνω βρε Αλέξανδρε; Να παραιτηθώ στο παιδί μου; Ό,τι μπορούμε, όπως μπορούμε. Ξέρω ότι πάλι σου ζητάω πολλά, αλλά όποτε ερχόσουν Ελλάδα και τον έβλεπες, μετά τρεις μέρες μόνο για αυτόμίλαγε. Όπως στα γενέθλιά του, που είχες βγει με την παρέα του. «Όλοι τον αναγνώριζαν», «ερχόντουσαν και του ζητούσαν συνέχεια φωτογραφίες», «μας κερνούσαν επειδή είχαμε τον Αλέξανδρο»... Και τα 'λεγε με ένα θαυμασμό, με μία χαρά.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: (λιγότερο ενθουσιασμένος) Ναι ε;

ΘΕΙΑ: Ε ναι. Όταν μιλάει για σένα, γίνεται άλλος άνθρωπος.

Ο Αλέξανδρος απλά συγκατανεύει.

ΘΕΙΑ: Ξέρω, σου ρίχνω πάλι βάρος κι έχεις ήδη αρκετά... αλλά δεν ξέρω τι να κάνω. Εδώ και δύο μέρες δε ξέρω ούτε πού είναι.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Εντάξει... Οκ, 'ντάξει.

ΘΕΙΑ: Θα τον πάρεις;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ναι.

ΘΕΙΑ: Θα του προτείνεις να 'ρθει εδώ;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Εγώ θα το προτείνω, αυτός δε ξέρω αν θα 'ρθει.

ΘΕΙΑ: Θα 'ρθει! Θα το δεις, θα 'ρθει. Σ' ευχαριστώ, Αλέξανδρε. Και όσο είναι εδώ, θα είμαι ήσυχη ότι δεν θα κάνει τίποτα.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ναι.

ΘΕΙΑ: Και να μην του δώσεις λεφτά. Με τίποτα. Αυτός θα είναι σίγουρος πως θα του δώσεις, όπως τις άλλες φορές, αλλά εσύ -

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Οχι.

ΘΕΙΑ: Είναι πολύ σημαντικό να τον προλάβουμε.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Θα κάνω ό,τι μπορώ.

ΘΕΙΑ: Ναι αγόρι μου, ό,τι μπορείς.

Παύση. Ο Αλέξανδρος κοιτάζει το κινητό του.

ΘΕΙΑ: Θα τον πάρεις τώρα;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Όχι, την ώρα κοιτούσα. Θεες να τον πάρω τώρα;

ΘΕΙΑ: Εε....

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Οχι. Θα τον πάρω τώρα. Γιατί σε λίγο πρέπει να φύγω.

Ο Αλέξανδρος βγάζει το κινητό από την τσέπη.

ΘΕΙΑ: Μην του πεις ότι είμαι εδώ, ότι ήρθα και σου μίλησα.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ναι ρε θεία, ηλίθιος είμαι;

Ο Αλέξανδρος βάζει το ακουστικό στο αυτί. Η θεία τον κοιτάζει με αγωνία.

ΘΕΙΑ: (του ψιθυρίζει) Με το μαλακό, ε - ξέρεις.

ΣΚΗΝΗ 3^Η

Ο Αλέξανδρος στον ψυχοθεραπευτή. Καθισμένος σε μία καρέκλα. Φωτίζεται μόνο εκείνος, έτσι που ακόμη και να υπήρχε κάποιος απέναντί τους, δεν θα φαινόταν.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Νομίζω η πρώτη φορά που το κατάλαβα, ήταν τότε που έκανα την μικροεπέμβαση στο γόνατο. Πόσο ήμουν - δεκαοχτώ, δεκαεννιά; Νομίζω δεκαεννιά. Τίποτα το σοβαρό, απλά μου καθάρισαν λίγο το μηνίσκο. Είχε μαζέψει υγρό από τα χτυπήματα. Τότε δεν είχα πάρει ακόμη την μεταγραφή στην Ιταλία, ήμουν εδώ. Βέβαια, υπήρχε ενδιαφέρον – το ήξερα. Είχαν βγει κάτι δημοσιεύματα, ερχόντουσαν σιάουτερς, αλλά τίποτα επίσημο. Ήταν η δεύτερή μου χρονιά με επαγγελματικό συμβόλαιο. Η χρονιά που καθιερώθηκα. Έκανα καλή χρονιά. Δύο φορές παίχτης του μήνα, μετά ήρθε και η κλήση στην Εθνική για τα προκριματικά... όλα πήγαιναν καλά. Και μαζί με αυτά, είχε αρχίσει να με μαθαίνει και ο κόσμος. Στο δρόμο, στις καφετέριες, στο ίνσταγκραμ... Μου έλεγαν διάφορα. «Ξεχωρίζεις από τους υπόλοιπους» «μείνε μικρό, να γίνεις αρχηγός». Τότε είναι που έβλεπα όλο αυτό το ξαφνικό ενδιαφέρον του κόσμου και νόμιζα.... νόμιζα ότι με αγαπούσαν. Δεν ξέρω να πω πώς ακριβώς με αγαπούσαν, αλλά κάτι τέτοιο ένιωθα.. Ότι ο κόσμος με αγαπάει. Τέλος πάντων. Τέλη Απρίλη αρχίζουν οι ενοχλήσεις στο γόνατο και μου λένε να κάνουμε την επέμβαση. Ήταν να λείψω μόνο για τρεις εβδομάδες. Οπότε λέω «οκ». Τελικά αντί για τρεις, έλειψα επτά και έχασα και τα επτά τελευταία ματς του πρωταθλήματος. Χάσαμε το πρωτάθλημα. Την τελευταία αγωνιστική, για δύο βαθμούς. Ήταν δύσκολη περίοδος για μένα. Με είχε ρίξει πολύ ψυχολογικά που δεν μπόρεσα να παίζω, να τους βοηθήσω..Τέλος πάντων, αλλού θέλω να καταλήξω. Πριν το χειρουργείο, θυμάμαι τους γονείς μου στο νοσοκομείο. Το άγχος του πατέρα μου. Λες και θα έκανα ανοιχτής καρδιάς. Ήταν το πρώτο μου χειρουργείο - δεν το είπα αυτό ε; Ναι, το πρώτο της καριέρας μου. Ε και λίγο πριν την εγχείρηση, τον ρωτάω «καλά γιατί αγχώνεσαι τόσο;» Και τότε αυτός μου με πλησιάζει και μου δίνει ένα φιλί στο κεφάλι. Να, εδώ. (δείχνει το σημείο). Και τότε μου είχε φανεί τελείως... ξαφνικό. Γιατί ο πατέρας μου δεν έκανε τέτοια. Δεν ήταν ποτέ.. πώς το λένε.. εκδηλωτικός. Τότε δεν το είχα πολυαναλύσει, αλλά θυμάμαι... θυμάμαι στο πρόσωπό του πόσο με αγαπούσε. Έτσι που με πλησίασε, με... δε ξέρω. Μπορεί όλα αυτά να τα λέω τώρα, για να παρηγορηθώ. Δε ξέρω. Τέλος πάντων. Κάνω το χειρουργείο, μένω εκτός, χάνουμε το πρωτάθλημα και έρχεται το καλοκαίρι. Και έρχεται

και η πρόταση από την Ιταλία. Μαθαίνεται, κυκλοφορεί στα σάιτς και στις εφημερίδες, όλα αυτά. Και βγαίνω, κάπου εκείνη τη περίοδο, για καφέ με δύο φίλους. Νέα Ιωνία είχαμε πάει, το θυμάμαι. Και έτσι όπως κάθομαι, σκάνε τρεις τύποι με διακριτικά της ομάδας. Συνδεσμίτες. Εγώ λέω έρχονται για φωτογραφίες, για κάτι τέτοιο. Και αυτοί μου λένε «Αχάριστο πουστράκι. Για να μη χαλάσεις το γονατάκι σου και δεν πάρεις την μεταγραφή στην Ιταλία, προτίμησες να κάνεις την επέμβαση και να κάψεις το πρωτάθλημα, ε;» Κάπως έτσι, αυτό ήταν το νόημα τέλος πάντων. Το «αχάριστο πουστράκι» το θυμάμαι σίγουρα. Εγώ δεν είπα τίποτα. Απλά τους κοιτούσα. Δε μπορούσα να το πιστέψω. Εγώ που νόμιζα ότι... Και αυτοί επειδή έχασα επτά ματς, επειδή επτά εβδομάδες δεν τους έδωσα αυτό που ήθελαν, ξαφνικά - «αχάριστο πουστράκι». Ε, και τότε κατάλαβα. Τότε τα είδα πρώτη φορά δίπλα – δίπλα. Ο πατέρας μου πριν το χειρουργείο και αυτοί... Όλοι οι επαγγελματίες στην πορεία, κάποια στιγμή, συνειδητοποιούμε ότι αυτό που ονομάζουμε «αγάπη του κόσμου» δεν υπάρχει. Μέχρι τότε μας ξεγελάνε... οι φωνές, η κερίδα, τα χειροκροτήματα, τα συνθήματα, οι συνεντεύξεις, οι φωτογραφίες. Το βλέπω και τώρα. Το ίδιο πράγμα. Την πρώτη εβδομάδα που έφυγα και ήρθα Ελλάδα για την κηδεία, όλοι ήταν γεμάτοι κατανόηση. Όταν πρωτομαθεύτηκε η είδηση για το τροχαίο των γονιών μου, όλοι μου έστελναν μηνύματα συμπαραστάσης. Ε, μετά, όσο οι μέρες περνούσαν και εγώ δεν επέστρεφα όλα άλλαζαν. Σιγά – σιγά. Μετά που ανακοίνωσα ότι σταματάω οριστικά το ποδόσφαιρο – εκεί να δεις... Αν μπεις στο Twitter, να δεις τι γράφουν για μένα... Με το hashtag “Alessandro out”. Ένας μου ‘γραψε ότι χρησιμοποιώ το θάνατο των γονιών μου, για να πάρω μεταγραφή σε άλλη ομάδα. Τι του λες αυτού του μαλάκα τώρα; Και εγώ δηλαδή τι; Πρέπει να θέλω να παίζω για αυτούς; Δε θέλω τίποτα... Και να σου πω κάτι; Αν δεν είχα χρήματα, θα το σκεφτόμουν. Αλλά έχω. Άρα; Για ποιον να; (Μικρή παύση) Δεν... δεν το ‘χω πει σε κανέναν, αλλά για καιρό οι γονείς μου μου ζητούσαν να φύγω από την Ιταλία και να γυρίσω Ελλάδα. Για να είμαστε κοντά. Να τους βλέπω, να με βλέπουν... Κι εγώ, εδώ και τέσσερα χρόνια, τους έλεγα «να έρθω στην Ελλάδα να κάνω τι; Στην Ιταλία με είχαν σα θεό. Και μου άρεσε. Ακόμη και το όνομά μου, μου άρεσε περισσότερο στα

Ιταλικά. Δεν ήθελα να φύγω. Να τα αφήσω όλα αυτά και να γυρίσω στο ελληνικό πρωτάθλημα; Τους έλεγα «έλα μωρέ, σε λίγα χρόνια. Μετά τα 35, όπως κάνουν όλοι».. Για τη σύνταξη, που λένε. (μικρή παύση). Τις προάλλες είχε έρθει η θεία μου, επίσκεψη.. Και μου λέει σ' ένα σημείο - «τώρα που είσαι ορφανός» και λέω τι λέει; Για μένα λέει; Είμαι εγώ ορφανός;... Και, δε ξέρω....όταν σκέφτομαι το αμάξι τους, το άλλο αμάξι, την προσπέραση, το ατύχημα - θέλω να, νιώθω ότι....

ΣΚΗΝΗ 4^Η

Σπίτι του Αλέξανδρου. Το σαλόνι άδειο. Χτυπάει το θυροτηλέφωνο. Ο Αλέξανδρος εμφανίζεται στο σαλόνι. Πλησιάζει στο θυροτηλέφωνο, πατάει το κουμπί. Ύστερα ανοίγει και την κεντρική πόρτα.

ΜΑΡΙΟΣ: (εκτός σκηνής) Ξα! Που είσαι ρε ξα;

Εμφανίζεται ο Μάριος, κουβαλώντας δύο φθαρμένα σακβουαγιάζ, φορώντας μαύρα γυαλιά, μακρομάνικο και βερμούδα. Αρκετά λεπτός, με πρόσωπο πιο ταλαιπωρημένο από όσο συνηθίζεται σε έναν 19χρονο. Μπαίνει μέσα. Αγκαλιάζονται χλιαρά, κυρίως λόγω δισταγμού του Αλέξανδρου.

ΜΑΡΙΟΣ: Τι λέει ρε ξα;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Καλά. Μπες.

Ο Μάριος μπαίνει μέσα. Κοιτάζει εντυπωσιασμένος το σαλόνι του ξαδέρφου του.

ΜΑΡΙΟΣ: (αφήνει τα πράγματά του κάτω) Παλάτι φίλε, όχι αστεία. Καιρό έχω να 'ρθω.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Τα πράγματά σου μέσα, όχι εδώ.

ΜΑΡΙΟΣ: Ναι ρε, μισό, να πάρω λίγο μάτι το σαλόνι.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Για πες μου εσύ. Τι κάνεις;

ΜΑΡΙΟΣ: Καλά ρε ξα, 'ντάξει. Την παλεύουμε. Πω, πω, μια σπιταρώνα. Και τόσα χρόνια την έχεις μόνο όταν έρχεσαι για διακοπές το καλοκαίρι, ε; Αιχραίο.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Τώρα θα την έχω για όλο το χρόνο.

ΜΑΡΙΟΣ: Ε;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Τιποτα.

ΜΑΡΙΟΣ: Α, ισχύει ακόμη αυτό, ε; Δε θα γυρίσεις Ιταλία; Τέλος;

Χτυπάει το κινητό του Αλέξανδρου. Το κοιτάζει, δεν το σηκώνει. Ο Μάριος ωστόσο, κοιτάζει την τηλεόραση, τα έπιπλα. Το τηλέφωνο σταματάει.

ΜΑΡΙΟΣ: Γκόμενα;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ε;

ΜΑΡΙΟΣ: Στο κινητό, γκόμενα;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ο μάννατζέρ μου.

ΜΑΡΙΟΣ: Αυτός ο κοστουμάτος που είναι δίπλα σου στις συνεντεύξεις;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ναι.

ΜΑΡΙΟΣ: Ρε 'συ, αυτήν την ξανθιά την μουν – την κοπέλα, που την είχες πάρει μαζί στην Ιταλία; Την Μαρινέλλα, πώς την λέγανε, την έχεις ακόμα;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Μαριλένα. Χωρίσαμε πριν τέσσερις μήνες. Λοιπόν, άκου 'δω.

ΜΑΡΙΟΣ: Α ρε γαμώτο. Έλεγα μήπως έχει καμία ξαδέρφη. (γελάει)

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Άκου 'δω, γιατί μου μπήκες φουριόζος.

ΜΑΡΙΟΣ: (μαζεύεται, ηρεμεί) Έλα, τι;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Σου είπα να πας τα πράγματά σου μέσα.

ΜΑΡΙΟΣ: Ναι ρε, τώρα.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Και για να τα 'χουμε καλά: Για όσο μείνεις εδώ, δηλαδή λίγες μέρες, θα είσαι ήσυχος.

ΜΑΡΙΟΣ: Όταν λες λίγες -

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Μία εβδομάδα μάξιμουμ.

ΜΑΡΙΟΣ: Οχι.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Και θα προσέχουμε το χώρο. Δε θα φωνάζεις, ούτε θα καλέσεις κανέναν. Εντάξει;

ΜΑΡΙΟΣ: Ναι ρε ξα, χαλάρωσε. Να σου πω, έχεις φάει; Να παραγγείλουμε τίποτα;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Πάρε ό,τι θες. Εγώ δεν τρώω απ' έξω.

ΜΑΡΙΟΣ: Μαγειρεύεις, ξα;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Όχι. Φέρνω σεφ και μαγειρεύει τρεις φορές την εβδομάδα.

ΜΑΡΙΟΣ: Σωστά. Από την ομάδα;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Όχι. Δικός μου.

ΜΑΡΙΟΣ: Ανυπομονώ να τον γνωρίσω. Μπορώ να του κάνω και παραγγελιές;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Όχι.

ΜΑΡΙΟΣ: Ποια μέρα έχεις κρέας το μενού;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Την άλλη Δευτέρα.

ΜΑΡΙΟΣ: Σημειώθηκε.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Αλλά εσύ δεν θα 'σαι εδώ.

ΜΑΡΙΟΣ: Σωστά.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Μάριε, μία εβδομάδα, δεν μπορώ περισσότερο. Το είπαμε και στο τηλέφωνο.

ΜΑΡΙΟΣ: Ναι ρε ξα, κομπλέ. Και ευχαριστώ για την φιλοξενία, δεν την περίμενα. Πώς και;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Τι πώς και;

ΜΑΡΙΟΣ: Σου μίλησε η μάνα μου;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Όχι.

ΜΑΡΙΟΣ: Δεν σου 'πε ότι τσακώθηκα με τον άλλον και έφυγα από το σπίτι;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ναι, αυτό μου το 'πε. Και ότι δύο μέρες δεν τους σήκωνες τα τηλέφωνα. Πού ήσουν;

ΜΑΡΙΟΣ: Σε κάτι φίλους, αλλά δεν βουλευόμουν καθόλου. Τρία άτομα σε 43 τετραγωνικά. Ενώ εδώ...

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Κοίτα, δεν ξέρω αν πρέπει να στο πω, αλλά... μου είπε η θεία ότι σε μία εβδομάδα θα μπορείς να γυρίσεις σπίτι. Σε λίγες μέρες, που θα 'χει μαλακώσει κι ο Αντώνης.

ΜΑΡΙΟΣ: Μπα. Δεν ξαναπάω εκεί.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Τι;

ΜΑΡΙΟΣ: Δεν τον μπορώ τον Αντωνάκη.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Καλά, θα ηρεμήσεις και –

ΜΑΡΙΟΣ: Δεν τον μπορώ ρε. Με ενοχλεί. Άσε που βρωμάει και η ανάσα του. Όλη τη μέρα - δεν το 'χω ξαναδεί αυτό το πράγμα. Πρωί, μεσημέρι, βράδυ, δεν μπορείς να καθίσεις δίπλα του.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Τι λες ρε;

ΜΑΡΙΟΣ: Και είναι και μεγάλος πρηξαρχίδης. Το παίζει κύρης του σπιτιού. Στην μάνα μου περνάνε αυτά, αλλά όχι σε μένα. Και αυτό τον ενοχλεί μάλλον.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Μια χαρά είναι ο Αντώνης.

ΜΑΡΙΟΣ: Και 'γω στην αρχή τον συμπαθούσα. Ούτε είχα θέμα που η μάνα μου ξαναπαντρεύτηκε και τέτοια. Στην αρχή ήταν κομπλέ, δεν μου το 'παιζε πατέρας. Ε στην πορεία έγινε κι αυτός πρηξαρχίδης. 'Ντάξει δεν λέω ότι είναι τόσο πουτάνας γιος όπως ο πατέρας μου – αυτό είναι σίγουρο - αλλά δε ξέρω, κάτι με χαλάει... Κοιμάται και με τις κάλτσες, δε ξέρω... Καμιά φορά τον κοιτάζω και ανακατεύομαι.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Γι' αυτά τσακωθήκατε ε; Όχι επειδή γύρισες χάλια;

ΜΑΡΙΟΣ: Εγώ;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Εσύ.

ΜΑΡΙΟΣ: Μπα. Εγώ μια χαρά ήμουν.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ναι, μια χαρά.. Πόσες φορές τα 'χεις πει αυτά στη θεία ρε;

ΜΑΡΙΟΣ: Ξα, να σου πω. Λέω να τον πάρω λίγο, έτσι για μεσημέρι.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Από το μυαλό τους το 'βγαλαν, ε;

ΜΑΡΙΟΣ: Κομμάτια είμαι, σκατά κοιμήθηκα χθες. Ούτε τρεις ώρες. Η δωματιάρα μου πού είναι;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Μέσα. Η δωματιάρα σου.

ΜΑΡΙΟΣ: Ωραία, τέλεια.

Ο Μάριος πετάγεται όρθιος και προχωράει προς τα δωμάτια.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ε, περίμενε, πάρε τα -

Αφήνει τα σακ-βουαγιάζ του πίσω κι έτσι αναγκάζεται να τα πάρει ο Αλέξανδρος.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Περιμένε.

Ο Μάριος πηγαίνει προς τα δωμάτια και φεύγει από το σαλόνι.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: (φωνάζει) Δεξιά είναι!

ΜΑΡΙΟΣ (εκτός σκηνής): Ρε ξα, τζακούζι έχεις;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Δεξιά!

Ο Αλέξανδρος προχωράει προς τα μέσα δωμάτια και βγαίνει κι αυτός εκτός σκηνής.

ΣΚΗΝΗ 5^Η

Ο Αλέξανδρος καθισμένος στον καναπέ. Μόνος του. Κοιτάζει το κινητό. Τελικά το αποφασίζει και κάποιον καλεί.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: (στο κινητό) Μαριλένα; Γεια σου Μαρ – ενοχλώ; Τι κάνεις, με συγχωρείς που.. Ναι, καλά. Ε, καλύτερα, 'τάζει. Προσπαθώ. Ναι. Σ' ευχαριστώ. Ναι, ακόμη εδώ, Αθήνα. Εε, βασικά, σε πήρα γιατί... σκεφτόμουν μήπως, αν είχες καθόλου χρόνο, μια από αυτές τις μέρες, να πηγαίναμε για καμιά βόλτ - α. Α, δεν το 'ξερα. Ω, δεν το 'ξερα. Μια χαρά. Μόνιμα; Οκ, δεν – δεν το 'ξερα. Α, μια χαρά ρε. Καλή αρχή. Μπράβο. Καλή αρχή εύχομαι. Από πότε; Οκ, τέλεια. Μπράβο ρε 'συ. Χαίρομαι... Ναι... Οκ, μην σε – μη σε ενοχλώ τότε, μη.... ναι.. Και σόρρυ για.. Ναι. Λοιπόν, να περνάς καλά. Και καλή αρχή. Θα - θα τα πούμε. Ναι... Ναι, ναι. Γεια.

Ο Αλέξανδρος κατεβάζει το κινητό. Σηκώνεται και πηγαίνει προς τη κάβα με τα ποτά. Γεμίζει ένα ποτήρι με ούισκι κι ύστερα επιστρέφει στον καναπέ.

ΣΚΗΝΗ 6^Η

Στο σαλόνι του Αλέξανδρου. Εκείνος κοιμάται στον καναπέ, με το σώμα γυριστό στο πλάι, σαν να αποκοιμήθηκε ξαφνικά. Μπροστά του, στο τραπεζάκι του σαλονιού, ένα μπουκάλι ούισκι. Χτυπάει το θυροτηλέφωνο. Ο Αλέξανδρος δεν το ακούει, δεν αντιδρά. Κοιμάται.

ΜΑΡΙΟΣ: (εκτός σκηνής, από τα μέσα δωμάτια) Ξα!

Το θυροτηλέφωνο επιμένει, ο Αλέξανδρος παραμένει ξαπλωμένος.

ΜΑΡΙΟΣ: (ακόμη εκτός σκηνής) Ξα, ν' ανοίξω εγώ;

Ο Μάριος εμφανίζεται στο σαλόνι. Βλέπει τον Αλέξανδρο να κοιμάται στον καναπέ, με το ούισκι μπροστά.

ΜΑΡΙΟΣ: (γελάει) Ωω, έλα ρε ξα.

Το θυροτηλέφωνο επιμένει. Ο Μάριος πλησιάζει τον Αλέξανδρο.

ΜΑΡΙΟΣ: Ε, ξα. Με ακούς; Ξύπνα ρε, έχει και το ματς. (Του σφουρίζει απαλά, αλλά εκείνος δεν ζυπνάει) Τσιμέντο.

Το θυροτηλέφωνο συνεχίζει να χτυπάει. Ο Μάριος, μισογελώντας από την εικόνα του ξαδέρφου του, βγάζει το κινητό, σκύβει και βγάζει μία σέλφι μαζί του. Την κοιτάζει. Δεν του αρέσει. Βάζει το μπουκάλι του ούισκι μες το πλάνο, δίπλα στον Αλέξανδρο και βγάζει ακόμη μία. Άθελά του σκουντάει ελαφρώς τον Αλέξανδρο. Ο Μάριος προλαβαίνει να σηκωθεί και να κρύψει το κινητό, ενώ ο Αλέξανδρος ανοίγει απότομα τα μάτια.

ΜΑΡΙΟΣ: Καλημέρα, ξα.

Ο Αλέξανδρος τρίβει το πρόσωπό του και κοιτάζει γύρω του.

ΜΑΡΙΟΣ: Μας χτυπούσαν το θυροτηλέφωνο. Μάλλον κάποιος είναι απ' έξω.

Ο Αλέξανδρος σηκώνεται αργά και πλησιάζει στο θυροτηλέφωνο.

ΜΑΡΙΟΣ: Ποιος είναι;

Ο Αλέξανδρος πατάει το κουμπί στην οθόνη.

ΜΑΡΙΟΣ: Δεν πιστεύω να είναι η μάνα μου.

Ο Αλέξανδρος δεν του απαντάει. Επιστρέφει στον καναπέ, παίρνει το μπουκάλι με το ούισκι και το φυλάει στο ράφι με την κάβα. Ύστερα πλησιάζει κι ανοίγει την κεντρική πόρτα.

ΜΑΡΙΟΣ: Θα μου πεις ποιος είναι;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Σκάσε ρε.

Στην πόρτα εμφανίζεται ο μάνατζέρ του. Πάντα με κοστούμι.

ΜΑΝΑΤΖΕΡ: (στον Αλέξανδρο) Χάλασε το θυροτηλέφωνο;

Ο Αλέξανδρος δεν μιλάει, απλά προσπαθεί να ξυπνήσει. Ο μάνατζερ κοιτάζει με απορία τον Μάριο.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: (στον μάνατζερ) Ο ξάδερφός μου.

ΜΑΡΙΟΣ: (στον μάνατζερ) Γεια χαρά, τι λέει;

Ο Μάριος τον πλησιάζει, του δίνει το χέρι του. Ο μάνατζερ τον κοιτάζει περίεργα, αλλά ανταποδίδει.

ΜΑΡΙΟΣ: (στον Αλέξανδρο) Ήρθε για να δείτε το ματς;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ποιο ματς;

ΜΑΡΙΟΣ: (στον μάνατζερ) Ποιο ματς λέει, θα μας τρελάνει αυτός ε;

ΜΑΝΑΤΖΕΡ: Του κυπέλλου εννοεί, αρχίζει σ' ένα τέταρτο. Όχι, δεν ήρθα για αυτό. Αλέξανδρε, έχεις χρόνο; Μόλις ήρθα από το αεροδρόμιο και θέλω να μιλήσουμε.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ναι. (Στον Μάριο, που πάει να ανοίξει την τηλεόραση) Μην την ανοίξεις.

ΜΑΡΙΟΣ: Θα την έχω στο mute.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Όχι.

ΜΑΡΙΟΣ: Μα αρχίζει το ματς.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Δεν ακούς τι σου λέω;

ΜΑΡΙΟΣ: Η ομάδα σου παίζει ρε ξα. Δηλαδή τώρα ούτε θα την βλέπεις;

ΜΑΝΑΤΖΕΡ: Αλέξανδρε, βιάζομαι και είναι σημαντικό.

ΜΑΡΙΟΣ: Πιο σημαντικό από το ματς;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Μην την ανοίξεις.

Ο Μάριος με το δάχτυλο στο τηλεκοντρόλ, δεν το πατάει.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Πήγαινε μέσα.

ΜΑΡΙΟΣ: Μα θα χάσω την αρχή.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Τελείωνε!

ΜΑΡΙΟΣ: Οκ, οκ. Καλά. Αλλά σ' ένα τέταρτο, θα έρθω να το δω.

Ο Μάριος, ξενερωμένος, φεύγει από το σαλόνι.

ΜΑΝΑΤΖΕΡ: (στον Αλέξανδρο) Τι έχεις, καλά είσαι;

Του γνέφει ναι.

ΜΑΝΑΤΖΕΡ: Χάλια φαίνεσαι, για να σε δω.

Τον πλησιάζει, ο Αλέξανδρος κάνει πιο πίσω, για να μην μυρίσει την αναπνοή του.

ΜΑΝΑΤΖΕΡ: Όπως σου είπα και στο τηλέφωνο: σκατά. Σκατά, Αλέξανδρε. Τέλειωσε το meeting και μπήκα αμέσως στο αεροπλάνο - κατευθείαν από το αεροδρόμιο ήρθα. Σκατά. Στο 'λεγα ότι έπρεπε να 'ρθεις. Στο 'λεγα ότι θα τελειώσει η υπομονή τους. Με ακούς, με προσέχεις;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ναι. Ναι.

MANATZER: Σε δικαιολόγησα όπως μπορούσα, είπα ότι ήσουν άρρωστος, ότι ήσουν στο κρεβάτι και δεν μπορούσες καν να συνδεθείς, αλλά αυτοί δεν το 'φαγαν. Τι να τους έλεγα; Ήταν πολύ εκνευρισμένοι που δεν ήρθες. Δεν πήγε καλά, Αλέξανδρε, καθόλου καλά. Τέσσερις ώρες κράτησε, στον τοίχο με είχαν. Πρώτη φορά μου μιλούσαν έτσι. Τέλος η υπομονή τους, Αλέξανδρε. Τελείωσε το κρυφτό, δεν μας παίρνει άλλο. Μας δώσανε τελευταία διορία. Ακούς;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ναι.

MANATZER: Την Παρασκευή. Την Πέμπτη μπαίνεις στο αεροπλάνο και την Παρασκευή προπονείσαι κανονικά, αλλιώς σε τελειώνουν. Όσο καιρό κάνανε τους καλούς, τους κάνανε. Τελευταία ευκαιρία. Τράβηξαν γραμμή - μέχρι εδώ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ο Πρόεδρος γενικά τραβάει γραμμές.

MANATZER: Ακούς τι σου λέω; Την Παρασκευή είναι η τελευταία προθεσμία . Ή επιστρέφεις στις προπονήσεις ή μας γαμάνε. Τέλος. Λοιπόν. Θέλουν να προπονηθείς την Παρασκευή, για να είσαι αποστολή την Κυριακή. Εννοείται δε θα παίζεις, αλλά θα μπεις αποστολή, για να είσαι στο γήπεδο. Για να είσαι στον πάγκο και να να φανεί ότι επέστρεψες, για να σε δει ο κόσμος. Αυτό μου ζήτησαν, αυτό θα κάνουμε. Την Παρασκευή προπονείσαι, αλλιώς σε κατεβάζουν στην Β' ομάδα. Καταλαβαίνεις τι σημαίνει αυτό, έτσι;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Στη Β;

MANATZER: Ναι, θα προπονείσαι με την Β ομάδα. Και όχι μόνο αυτό.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Αλλά;

MANATZER: Δεν θα σε έχουν εκεί, μέχρι να σε πουλήσουν το Γενάρη. Όχι. Μου το ξεκαθάρισαν. Πωλητήριο δεν σου βάζουν. Θα εξαντλήσεις, λένε, το συμβόλαιό σου. Καταλαβαίνεις τι σου λέω; Θα σε έχουν με το ζόρι ενάμιση χρόνο στην Β ομάδα, ξέρεις τι σημαίνει αυτό για μας;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Δεν με νοιάζει.

ΜΑΝΑΤΖΕΡ: Επειδή δεν έχεις καταλάβει τι σημαίνει. Αλέξανδρε, άκου: Πας την καριέρα σου πολλά χρόνια πίσω, αν σε κατεβάσουν στην Β'. Την Πέμπτη πρέπει να μπεις στο αεροπλάνο – τέλος!

Η φωνή του Μάριου ακούγεται από μέσα. Τραγουδάει το «αρχίζει το ματς». Η φωνή του δυναμώνει, καθώς πλησιάζει στο σαλόνι. Σε λίγο εμφανίζεται. Ημίγυμνος, με βερμούδα, χωρίς μπλούζα, ξυπόλυτος και μ' ένα στριφτό τσιγάρο στο στόμα. Πλησιάζει την τηλεόραση.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: (στον Μάριο) Μην την ανοίξεις.

ΜΑΡΙΟΣ: Θα χάσω όλο το ματς. Δεν θα ενοχλώ, θα -

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Καλά, καλά. Στο mute όμως.

Ο Μάριος ικανοποιημένος ανοίγει την τηλεόραση. Κλείνει τον ήχο. Παίρνει την πολυθρόνα και την σέρνει κοντά στην τηλεόραση. Ο ήχος της πολυθρόνας ακούγεται δυνατά.

ΜΑΡΙΟΣ: Ωπ, σόρρυ.

ΜΑΝΑΤΖΕΡ: Αλέξανδρε, καταλαβαίνεις τι σου λέω;

Χτυπάει το κινητό του Αλέξανδρου. Το κοιτάζει.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: (στον μάνατζερ) Μισό, πρέπει να το σηκώσω.

Ο Αλέξανδρος φεύγει προς τα μέσα δωμάτια, εκτός σαλονιού.

ΜΑΝΑΤΖΕΡ: (Στον Αλέξανδρο, αλλά χωρίς να πάρει απάντηση) Ποιος είναι;

ΜΑΡΙΟΣ: (με το βλέμμα στην τηλεόραση) Η μάνα μου.

ΜΑΝΑΤΖΕΡ: Συγγνώμη;

ΜΑΡΙΟΣ: Η μάνα μου. Δηλαδή η θεία του. Παίρνει να δει πώς τα πάμε.

Ο Μάνατζερ πλησιάζει προς τον Μάριο, που παρακολουθεί το ματς.

ΜΑΝΑΤΖΕΡ: Μάριος είπαμε, σωστά;

ΜΑΡΙΟΣ: Ναι, ναι.

ΜΑΝΑΤΖΕΡ: Χάρηκα, Μάριε. Πρώτος ξάδερφος του Αλέξανδρου;

ΜΑΡΙΟΣ: Αχά.

ΜΑΝΑΤΖΕΡ: Η μητέρα σου είναι η...;

ΜΑΡΙΟΣ: Ελένη.

ΜΑΝΑΤΖΕΡ: Μπράβο, ναι. Την αναφέρει συχνά ο Αλέξανδρος, την συμπαθεί πολύ.

ΜΑΡΙΟΣ: Ναι.

ΜΑΝΑΤΖΕΡ: Ήρθες, για να δείτε το ματς;

ΜΑΡΙΟΣ: Όχι. Εδώ μένω.

ΜΑΝΑΤΖΕΡ: Αα, οκ. Μάλιστα, δεν το γνώριζα. Πολύ ωραία. Θα μείνεις καιρό;

ΜΑΡΙΟΣ: Ο Αλέξανδρος θέλει να κάτσω πάνω από διμήνο, αλλά θα δείξει. Μέχρι να βαρεθώ.

ΜΑΝΑΤΖΕΡ: Χαίρομαι που θα έχει στο σπίτι έναν κοντινό του συγγενή, να τον προσέχει. Είναι δύσκολη περίοδος για εκείνον. Μάριε -

Ο Μάνατζερ βγάζει μία κάρτα με τα στοιχεία του και την δίνει στον Μάριο. Εκείνος την κοιτάζει.

ΜΑΝΑΤΖΕΡ: Για ό,τι χρειαστεί. Για μένα ο Αλέξανδρος είναι οικογένεια.

ΜΑΡΙΟΣ: Και για μένα.

Ο Μάνατζερ τον κοιτάζει λίγο αμήχανα. Ο Μάριος φυλάει την κάρτα στην τσέπη του.

ΜΑΝΑΤΖΕΡ: Μάριε, τώρα που θα είστε πολλές ώρες μαζί, προσπάθησε να του μιλήσεις, ε; Σε παρακαλώ.

ΜΑΡΙΟΣ: Ξέρετε τι έλεγε η μάνα μου;

ΜΑΝΑΤΖΕΡ: Για τον Αλέξανδρο; Τι;

ΜΑΡΙΟΣ: Η μάνα μου δούλευε σε ψυχιατρικές κλινικές. Για χρόνια. Λοιπόν, μου έλεγε για έναν ασθενή που έμενε σε ένα δωμάτιο, στον τρίτο όροφο. Αυτός φορούσε μόνο παντόφλες, πάντα παντόφλες.

Ο μάνατζερ τον κοιτάζει με απορία.

ΜΑΡΙΟΣ: Και όποτε άραζε και καθόταν στο μπαλκόνι του, εκεί στον τρίτο όροφο, πάντα πριν τεντώσει τα πόδια του και τα ακουμπήσει στα κάγκελα, έβγαζε τις παντόφλες του. Ξέρετε γιατί; Γιατί φοβόταν μην καταλάβος, περάσει η παντόφλα του τα κάγκελα και πέσει κάτω. Ήταν σίγουρος πως αν η παντόφλα του πέσει κάτω, από τον τρίτο όροφο, θα πεθάνει. Έτσι έλεγε. Δε θέλω να πέσει και να σιοτωθεί η παντόφλα μου. Και όλοι οι νοσηλευτές ψιλογελούσαν με αυτό, 'ντάξει. Μέχρι που μία μέρα κάποιος μπήκε στο δωμάτιο και του πέταξε τις παντόφλες από τον τρίτο όροφο. Μόλις το είδε, αυτός άρχισε να ουρλιάζει. Η μάνα μου πήγε πρώτη στο δωμάτιό του. Τον βρήκε να κλαίει, να έχει πέσει στο πάτωμα από το κλάμα. Και κατάλαβε ότι όντως είχε πεθάνει η παντόφλα του. Αφού την έκλαιγε σαν να 'χε πεθάνει, είχε όντως πεθάνει. Γι' αυτό, σας παρακαλώ, για να μην σηκώνομαι, θα μου τις φέρετε; Είναι εκεί, πίσω σας, κάτω από το τραπεζάκι.

ΜΑΝΑΤΖΕΡ: Δεν – τι;

ΜΑΡΙΟΣ: Οι παντόφλες μου - εκεί, κάτω από το τραπεζάκι.

Ο Μάριος του δείχνει το σημείο, ο μάνατζερ πηγαίνει και κοιτάζει κάτω από το τραπέζι.

ΜΑΝΑΤΖΕΡ: Δεν είναι εδώ.

ΜΑΡΙΟΣ: Φτου – τις ξέχασα στο δωμάτιο.

ΜΑΝΑΤΖΕΡ: (κοιτάζοντας αν έρχεται ο Αλέξανδρος) Μάριε, δεν – κοιτά. Εγώ άλλο θέλω να πω: ο Αλέξανδρος έχει πάρει μία λάθος απόφαση. Είμαι σίγουρος ότι συμφωνείς

κι εσύ. Σωστά; Όποιος θέλει το καλό του, το βλέπει. Την Παρασκευή είναι η τελευταία του ευκαιρία, Μάριε. Πρέπει να τον πείσουμε την Πέμπτη να μπει στο αεροπλάνο, να γυρίσει Ιταλία. Οπωσδήποτε.

ΜΑΡΙΟΣ: Συμφωνώ. Το κοστούμι πόσο κάνει;

ΜΑΝΑΤΖΕΡ: Μάριε, είναι κρίμα. Είναι ο καλύτερος παίχτης της γενιάς του. Είναι κρίμα, πρέπει -

Ο Αλέξανδρος επιστρέφει στο σαλόνι, ο μάνατζερ αμέσως σταματάει να μιλάει στον Μάριο.

ΜΑΝΑΤΖΕΡ: Λοιπόν, ε... Αλέξανδρε, εγώ πρέπει να φύγω. Έχω δύο άλλα ραντεβού.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Οκ.

ΜΑΝΑΤΖΕΡ: Γεια σου, Μάριε. Χάρηκα.

Ο Μάριος σηκώνει το χέρι, με το βλέμμα στην τηλεόραση. Ο Αλέξανδρος συνοδεύει τον μάνατζερ στην πόρτα.

ΜΑΝΑΤΖΕΡ: (πιο χαμηλόφωνα, στον Αλέξανδρο) Κοίτα, ό,τι είχα να σου πω, στο είπα. Δε ξέρω τι άλλο να σου πω. Δεν έχουμε άλλο περιθώριο. Σκέψου τις συνέπειες, σε παρακαλώ πολύ. Δεν θα έχει γυρισμό μετά. Θα χάσεις όσα δούλευες τόσα χρόνια, ο δικός σου ιδρώτας είναι. Έχεις δύο μέρες να τα σκεφτείς και ν' αποφασίσεις. Θα σε πάρω και αύριο, εντάξει;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ναι.

Ο μάνατζερ φεύγει, ο Αλέξανδρος κλείνει την πόρτα. Ο Μάριος δυναμώνει την τηλεόραση, ακούγεται η περιγραφή του αγώνα.

ΜΑΡΙΟΣ: Έλα ξα. Μηδέν - μηδέν ακόμα.

Ο Αλέξανδρος πλησιάζει, για να μυρίσει τον καπνό του. Ο Μάριος το καταλαβαίνει.

ΜΑΡΙΟΣ: Κανονικό είναι ρε ξα.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Σβήσ'το. Μ' ενοχλεί.

Ο Μάριος παίρνει μία βαθιά τζούρα και το σβήνει.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Δε κρυώνεις έτσι όπως είσαι;

ΜΑΡΙΟΣ: Όχι. Εσύ δεν ζεσταίνεσαι;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Δηλαδή θα δεις όλο το ματς;

ΜΑΡΙΟΣ: Ναι. Λες να παραγγείλουμε;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Όχι.

ΜΑΡΙΟΣ: Ανάθεμα και αν έχουν κάνει κάνει μία φάση. Δεν θα κερδίσετε, στο λέω.

Ο Αλέξανδρος πηγαίνει πίσω, στον καναπέ. Ο Μάριος με το βλέμμα στραμμένο στο ματς.

ΜΑΡΙΟΣ: Και αυτός ο αναπληρωματικός σου, τι φάση; Στις προπονήσεις έβαζε γκολ; Τι τελειώματα είναι αυτά; Και ούτε τρεξίματα έχει. Μόνο καλό μάννατζερ πρέπει να 'χει αυτός. Ή να γαμάει τον προπονητή, δεν ξέρω, εσύ θα μου πεις. Πάντως, μέχρι να γυρίσεις, γκολ δε βάζουν. Με εσένα πήγαιναν για πρωτάθλημα, χωρίς εσένα, ούτε για εξάδα δεν τους κόβω. Αλήθεια, πότε το βλέπεις;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ποιο;

ΜΑΡΙΟΣ: Να γυρίσεις.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ποτέ.

ΜΑΡΙΟΣ: Α. Νόμιζα – κάτι άκουσα που σου έλεγε ο μάννατζέρ σου και κατάλαβα ότι –

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Λάθος κατάλαβες.

ΜΑΡΙΟΣ: Ρε ξα, σόρρυ δηλαδή, αλλά γιατί θες να σταματήσεις; Να σου πω την αλήθεια, δεν έχω καταλάβει ακριβώς... Και μετά τι;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Μετά τι;

ΜΑΡΙΟΣ: Μετά τι θα κάνεις; Μετά που - (στην οθόνη) κοιτά, λάθος πάσα στο μισό μέτρο – μετά που σταματήσεις το ποδόσφαιρο. Θα ανοίξεις κάνα μαγαζί;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Όχι.

ΜΑΡΙΟΣ: Ε και τι θα κάνεις όλη μέρα;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Δε ξέρω.

ΜΑΡΙΟΣ: Δεν πρέπει να το σκεφτείς; Εγώ σκεφτόμουν ότι ίσα – ίσα, τώρα θα χρειάζεσαι -

Ο Αλέξανδρος σηκώνεται από τον καναπέ.

ΜΑΡΙΟΣ: Πού πας, δεν θα το δεις;

Παίρνει τα κλειδιά του από το πάσο.

ΜΑΡΙΟΣ: Φεύγεις;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ναι. Και όταν γυρίσω, θέλω να συζητήσουμε κάποια πράγματα.

ΜΑΡΙΟΣ: Τι πράγματα;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Για σένα. Θέλω να κάνουμε μία κουβέντα.

ΜΑΡΙΟΣ: Οκ ρε ξα. Πού πας τώρα;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Να περπατήσω.

ΜΑΡΙΟΣ: Μόνος σου;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ναι ρε, τι θες;

ΜΑΡΙΟΣ: Όχι τίποτα... και τι ώρα θα γυρίσεις;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ξέρω 'γω. Βράδυ. Γιατί, τι θες;

ΜΑΡΙΟΣ: Τίποτα, έτσι ρωτάω.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Εσύ ήρεμα εδώ. Όπως το αφήνω, να το βρω.

ΜΑΡΙΟΣ: Ναι ρε ξα, κομπλέ.

Ο Αλέξανδρος ανοίγει την πόρτα και φεύγει. Ο Μάριος περιμένει λίγα δευτερόλεπτα. Ύστερα βγάζει το κινητό του. Καλεί κάποιον με βιασύνη.

ΜΑΡΙΟΣ: (Στο κινητό): Έλα. Τι λέει; Λοιπόν - με ακούς; Ακούς; Σήμερα θέλω να βρεθούμε. Ναι. Όχι, όχι, όχι, όχι – άκου. Σήμερα θα έχω γκαφρά. Θα έχω. Θα έχω, ναι. Για αυτό – ναι. Σήμερα το βράδυ. Όχι, όχι, όχι, όχι – σήμερα, οπωσδήποτε σήμερα. Είμαι πέντε μέρες χαρμάννα, Μήτσο, έχω - έχω αρχίσει να – πέντε μέρες δεν είχα ούτε - ναι, ναι, σήμερα. Ναι. Ωραία, ωραία, ναι. Τι ώρα; Βράδυ δε θες; Ναι. Στο ίδιο σημείο. Στο πάριο, δεξιά από την πίσω είσοδο. Οκ. Έντεκα; Οκ. Έντεκα και δέκα. Ναι. Άκου – με ακούς; Σήμερα θα έχω αρκετά γκαφρά. Πιο πολλά από τις άλλες φορές. Δηλαδή όχι φαιντανύλες και μαλακίες. Όχι τέτοια σιατά σήμερα. Σήμερα θα έχω λεφτά, καταλαβαίνεις τι σου λέω; Ούτε φρίμπα. Ναι. Αλλά όχι δύο γραμμάρια, σου λέω σήμερα – οκ. Οκ, οκ, οκ. Έντεκα και δέκα. Ναι. Έλα. Γεια.

Ο Μάριος κατεβάζει το ακουστικό. Κάθεται ξανά στην πολυθρόνα. Στην τηλεόραση το ματς συνεχίζεται.

ΣΚΗΝΗ 7^Η

Ο Μάριος κάθεται στην πολυθρόνα. Ακούει μουσική, τρώει μπισκότα. Στο τραπέζακι του σαλονιού έχει αφήσει ένα πιάτο με ψίχουλα και δύο άδεια κουτιά αναψυκτικών και μπόρας. Είναι ανήσυχος, τσεκάρει συνέχεια το κινητό του. Ακούγονται βήματα, η πόρτα ανοίγει. Μπαίνει ο Αλέξανδρος. Βαριανασαίνει, σαν λαχανιασμένος.

ΜΑΡΙΟΣ: Πού ‘σαι ρε ξα;

Ο Αλέξανδρος κλείνει την πόρτα.

ΜΑΡΙΟΣ: Έκανες μεγάλη βόλτα, ε; Νύχτωσε.

Ο Αλέξανδρος δεν του δίνει σημασία. Βγάζει το μπουφάν του.

ΜΑΡΙΟΣ: Γιατί σου ‘χει βγει η γλώσσα έξω;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Έτρεχα.

ΜΑΡΙΟΣ: Για περπάτημα δεν είχες βγει;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ναι.

ΜΑΡΙΟΣ: Στην πέσανε τίποτα δημοσιογράφοι και τους ξέφυγες;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Όχι.. Περπατούσα και.. δε ξέρω, απλά μου ήρθε να αρχίσω να τρέχω.

ΜΑΡΙΟΣ: Γαμώ, καλά έκανες. Ενδορφίνες, ντόπα. Ξα, να σου πω.. τι θα κάνεις τώρα;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Τίποτα. Ένα μπάνιο.

ΜΑΡΙΟΣ: Α, οκ. Κοίτα, εγώ λέω να βγω μια βόλτα. Έπηξα μέσα όλη μέρα μέσα.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Να πας πού;

ΜΑΡΙΟΣ: Για καμιά μπύρα.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Με ποιον;

ΜΑΡΙΟΣ: Με κάτι φίλους.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Δεν είχαμε πει ότι θα κάνουμε μια κουβέντα;

ΜΑΡΙΟΣ: Ε τώρα το κανονίσαμε και με περιμένουν.

Ο Αλέξανδρος δεν του απαντάει.

ΜΑΡΙΟΣ: Ρε ξα, να σου πω. Μήπως παίζει κάνα φράγκο; Δεν έχω μία.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Πού τα έφαγες;

ΜΑΡΙΟΣ: Πού να τα βρω, για να τα φάω ρε ξα; Τώρα που έφυγα και από τη δουλειά, δεν παίζει φράγκο.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Τώρα που σε διώξανε, εννοείς.

ΜΑΡΙΟΣ: Ναι. Για πες, έχεις ρε ξα;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Να βρεις άλλη δουλειά, το 'χεις σκεφτεί;

ΜΑΡΙΟΣ: Το 'χω, το 'χω. Θα βρω, ψάχνω. Για πες ρε, μην αργήσω.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Είχαμε πει ότι θα κάνουμε μια κουβέντα.

ΜΑΡΙΟΣ: Θα την κάνουμε μόλις γυρίσω.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Μην με δουλεύεις εμένα, Μάριε.

ΜΑΡΙΟΣ: Τι είπα;

Ο Αλέξανδρος τον κοιτάζει. Βγάζει το πορτοφόλι. Του δίνει είκοσι ευρώ.

ΜΑΡΙΟΣ: Έλα ρε ξα, σοβαρά τώρα;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Είκοσι ευρώ δε φτάνουν για δυο μπύρες;

ΜΑΡΙΟΣ: Ε, να 'χω να πάρω κι ένα ταξί. Ένα να πάω, ένα να γυρίσω. Εδώ που μένεις είμαστε στου διαόλου τη μάνα κι εγώ θα βγω στο κέντρο. Κόλλα μου κάτι παραπάνω ρε 'ξα.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Πόσα παραπάνω;

ΜΑΡΙΟΣ: Βασικά, ξέρεις τι σκέφτηκα; Για να μην σου ζητάω συνέχεια και επειδή καμιά φορά μπορεί να χρειαστώ γκαφρά για να παραγγείλω κι εσύ να λείπεις - καλύτερα δεν είναι να μου δώσεις μια και έξω ένα τίμιο χαρτζιλίκι; Και με αυτό να περάσω όλες τις μέρες που θα 'μαι εδώ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Α, ναι;

ΜΑΡΙΟΣ: Ε ναι μωρέ. Για να μην σε πρήζω και σένα συνέχεια, ξέρεις.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Δηλαδή πόσα;

ΜΑΡΙΟΣ: Ε, δε ξέρω. Πόσα έχεις πάνω σου;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Πολλά.

ΜΑΡΙΟΣ: Τέσσερα, πέντε κατοστάρινα, ας πούμε;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Λες ε;

ΜΑΡΙΟΣ: Ναι μωρέ, καλύτερα έτσι.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Με κοροϊδεύεις ρε; Με περνάς για τελείως ηλίθιο;

ΜΑΡΙΟΣ: Τι έπαθες;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Εγώ δεν είμαι η θεία.. «Να πας μια βόλτα».

ΜΑΡΙΟΣ: Τι έπαθες ρε;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Τέσσερα, πέντε κατοστάρινα, για να πας μια βόλτα.

ΜΑΡΙΟΣ: Ρε ξα, εγώ το λέω για -

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Μην με δουλεύεις εμένα μικρέ. Οκ; Με το που θα βγω από το μπάνιο, θα κάνουμε μια κουβέντα.

ΜΑΡΙΟΣ: Σου λέω με περιμένουν -

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Εγώ λεφτά δεν σου δίνω να βγεις. Άμα θες να φας, να πιεις - εδώ μέσα. Πάρε, παράγγειλε, αλλά λεφτά να βγεις δε σου δίνω.

ΜΑΡΙΟΣ: Τι έχεις πάθει ρε; Άλλες φορές μόνος σου μου έδινες, τώρα πρέπει να σε παρακαλάω;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Άλλες φορές.

ΜΑΡΙΟΣ: Τι άλλαξε;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Θα βγω από το μπάνιο και θα τα πούμε.

ΜΑΡΙΟΣ: Όχι, πες μου τώρα. Πες μου, ακούω. Η μάνα μου ε; Η μάνα μου σου είπε – μαλακίες λέει. Δεν ξέρει τι της γίνεται. Ό,τι να ‘ναι φαντάζεται, τρελή είναι η τύπισσα.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Τρελή ε; Και ο Αντώνης τρελός;

ΜΑΡΙΟΣ: Μαλακίες λένε και ‘συ τους πιστεύεις; Έλα ρε ξάδερφε τώρα, ένα χαρτζιλίκι ζήτησα. Τόσα έχεις ρε, και τι έγινε;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Τι σχέση έχει αυτό;

ΜΑΡΙΟΣ: Δεν το ‘ξερα ότι τα προσέχεις τόσο πολύ. Αν το ‘ξερα -

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Αν το ‘ξερες, δεν θα ‘ρχόσουν, ε;

ΜΑΡΙΟΣ: Αυτό είπα εγώ;

Ο Αλέξανδρος γυρίζει την πλάτη και φεύγει προς τα μέσα δωμάτια.

ΜΑΡΙΟΣ: Πού πάς;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Να κάνω ένα μπάνιο.

ΜΑΡΙΟΣ: Οκ, τουλάχιστον ίσα για να πάω μια βόλτα, να βγω λίγο από ‘δω.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Σου είπα κάτι. Μόλις βγω, θα κάνουμε μια κουβέντα κανονική, χωρίς να κοροϊδευόμαστε.

Ο Αλέξανδρος φεύγει προς τα μέσα. Ο Μάριος μένει μόνος του στο σαλόνι.

ΜΑΡΙΟΣ: (μονολογεί) Άντε γαμήσου ρε μπάσταρδε.

Ο Μάριος πηγαίνει νευρικός πάνω – κάτω στο σαλόνι. Κοιτάζει το κινητό του. Ύστερα κοιτάζει προς τα μέσα δωμάτια. Πλησιάζει, στο όριο ανάμεσα στο σαλόνι και τα μέσα δωμάτια και προσπαθεί να ακούσει αν ο ξάδερφός του έχει μπει στο μπάνιο.

ΣΚΗΝΗ 8^Η

Το σαλόνι άδειο. Φωνές ακούγονται από τα μέσα δωμάτια. Τα δύο ξαδέρφια φωνάζουν. Πρώτος εμφανίζεται στο σαλόνι ο Μάριος. Πίσω του ο Αλέξανδρος, σαν να τον καταδιώκει.

ΜΑΡΙΟΣ: Ρε πας καλά;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Τι έκανες στο δωμάτιό μου;

Ο Αλέξανδρος μόλις έχει βγει από το μπάνιο. Φοράει μπουρνούζι ή έχει μία πετσέτα στους ώμους.

ΜΑΡΙΟΣ: Ρε πας καλά; Στη σιάλα ήμουν.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Γιατί μπήκες στο δωμάτιό μου;

ΜΑΡΙΟΣ: Δεν μπήκα ρε ξα, θα ηρεμήσεις;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Λέγε ρε, αφού σε είδα!

ΜΑΡΙΟΣ: Στην πόρτα ήμουν, δεν μπήκα.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Στην πόρτα;

ΜΑΡΙΟΣ: Ναι, εκεί που με είδες. Θα έμπαινα μέσα να πάρω ένα μαξιλάρι, αλλά με πρόλαβες.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ένα μαξιλάρι;

ΜΑΡΙΟΣ: Ήθελα ένα μαξιλάρι, δεν με βολεύει αυτό που έχω. Και μπήκα να πάρω ένα από το κρεβάτι σου.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Και περίμενες να μπω στο μπάνιο, για να το πάρεις; Στα κρυφά;

ΜΑΡΙΟΣ: Τι κρυφά ρε ξα; Επειδή έκανες μπάνιο και δεν με άκουσες, σημαίνει ότι μπήκα κρυφά;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Πετάχτηκες έξω μόλις με είδες. Και τράβηξες και την πόρτα.

ΜΑΡΙΟΣ: Κρατούσα μαξιλάρι;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Τι;

ΜΑΡΙΟΣ: Λέω - κρατούσα κάνα μαξιλάρι;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Όχι.

ΜΑΡΙΟΣ: Ε τότε δεν είχα προλάβει να μπω.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Λέγε τι ήθελες στο δωμάτιό μου!

ΜΑΡΙΟΣ: Δεν σου έκανε καλό η βόλτα. Με περισσότερα νεύρα γύρισες.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: (κάνει να φύγει προς τα μέσα δωμάτια) Καλά, καλά. Για περιμένε εδώ.

ΜΑΡΙΟΣ: Ξα, εγώ θα την κάνω. Θα βγω, να ηρεμήσουμε και οι δύο.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Όχι. Δε θα πας πουθενά.

Ο Μάριος πηγαίνει προς την πόρτα.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ακούς τι σου λέω;

ΜΑΡΙΟΣ: Τι έπαθες τώρα;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Θα περιμένεις εδώ, να ανέβω στο δωμάτιό μου.

ΜΑΡΙΟΣ: Γιατί;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Για να δω κάτι.

ΜΑΡΙΟΣ: Τι να δεις;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Να δω αν πήρες κάτι από το πορτοφόλι μου.

ΜΑΡΙΟΣ: Τι λες ρε, ποιο πορτοφόλι;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Μαξιλάρι ε; Σου φαίνομαι για ηλίθιος;

ΜΑΡΙΟΣ: Καλά, εγώ την κάνω, ήδη έχω –

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Θα περιμένεις εδώ! Θα περιμένεις, μέχρι να πάω στο δωμάτιο και να δω ότι δεν πήρες τίποτα από το πορτοφόλι μου.

ΜΑΡΙΟΣ: Τι λες ρε; Βασικά – οκ. Οκ. Οκ. Πήγαινε δεξ.

Ο Αλέξανδρος ετοιμάζεται να φύγει προς το δωμάτιο. Κοιτάζει τον Μάριο, που στέκεται δίπλα στην πόρτα. Αλλάζει γνώμη.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Θα έρθεις μαζί μου.

ΜΑΡΙΟΣ: Τι;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Αν πάω να δω, μέχρι να γυρίσω, εσύ θα ‘χεις φύγει. Οπότε θα ‘ρθεις μαζί μου.

ΜΑΡΙΟΣ: Καλά, ‘ντάξει, εσύ το ‘χεις χάσει τελείως.

Ο Μάριος προχωράει κι άλλο προς την πόρτα, αλλά ο Αλέξανδρος αμέσως τον πλησιάζει και μπαίνει μπροστά του, κλείνοντάς του την έξοδο.

ΜΑΡΙΟΣ: Τι κάνεις;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Δεν πας πουθενά.

ΜΑΡΙΟΣ: Έχεις τρελαθεί τελείως;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Έλα μαζί μου, στο δωμάτιο.

ΜΑΡΙΟΣ: Τι λες ρε;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Αφού δεν πήρες τίποτα, τι φοβάσαι;

ΜΑΡΙΟΣ: Δεν φοβάμαι ρε, εννευρίζομαι! Τι είσαι; Μπάτσος, να σε ακολουθήσω στο τμήμα;

Ο Αλέξανδρος στέκεται μπροστά από την πόρτα και την καλύπτει.

ΜΑΡΙΟΣ: Ρε κάνε άκρη, έχεις τρελαθεί ρε; Φυλακή είμαι;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Δώσε μου το δικό σου.

ΜΑΡΙΟΣ: Τι;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Δώσε μου το πορτοφόλι σου. Να δω εσύ πόσα λεφτά έχεις.

ΜΑΡΙΟΣ: Έχεις ξεφύγει ε;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Φέρε να το δω.

Ο Αλέξανδρος προσπαθεί να βάλει τα χέρια του στις τσέπες του Μάριου, που κάνει ένα βήμα πίσω, για να τον αποφύγει.

ΜΑΡΙΟΣ: Ρε μαλάκα, πας καλά;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Φέρε μου να δω, αλλιώς δεν –

ΜΑΡΙΟΣ: Πάμε στο δωμάτιό σου! Πάμε, γαμώ την τρέλα μου, πάμε, να δούμε το πορτοφόλι σου.

Ο Μάριος προσποιείται ότι προχωράει πρώτος προς το δωμάτιο. Ο Αλέξανδρος τον ακολουθά. Ο Μάριος, όμως, κάνει απότομα μεταβολή και επιστρέφει ξανά προς την πόρτα. Ο Αλέξανδρος τον προλαβαίνει, τον αρπάζει και προσπαθεί να του πάρει το πορτοφόλι. Είναι πολύ πιο δυνατός, έχει το πάνω χέρι.

ΜΑΡΙΟΣ: Ρε - ρε μαλακ – άσε με ρε μαλάκα!

Ο Μάριος τον σπρώχνει, αλλά ο Αλέξανδρος τα καταφέρνει και το παίρνει. Τώρα κρατάει το πορτοφόλι του Μάριου στο χέρι.

ΜΑΡΙΟΣ: Φερ- φερτο το πορτοφόλι μου ρε!

Ο Αλέξανδρος το ανοίγει, βγάζει μερικά χαρτονομίσματα. Πολλά. Τα μετράει.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Τετρακόσια, ε; Τετρακόσια ευρώ, που τα βρήκες ρε;

ΜΑΡΙΟΣ: Δικά μου είναι. Φέρτο!

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Περίεργο, πριν λίγο έλεγες ότι δεν έχεις μία.

ΜΑΡΙΟΣ: Δικά μου είναι.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Και αν από το δικό μου λείπουν τετρακόσια, θα 'ναι τυχαίο ε;

ΜΑΡΙΟΣ: Πήγαινε δεξ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Θα 'ρθεις μαζί.

ΜΑΡΙΟΣ: (Αλλάζοντας ύφος, σαν ξαφνικά να νιώθει αδύναμος) Κάνε άκρη, σε παρακαλώ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Τι τα θες τα λεφτά; Ε;

ΜΑΡΙΟΣ: (Μιλώντας πιο ήρεμα, κουρασμένα) Αλέξανδρε, κάνε άκρη.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Τι τα θες;

ΜΑΡΙΟΣ: Φύγε, σε παρακαλώ, άσε με.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Λέγε, τι τα θες τα λεφτά;

ΜΑΡΙΟΣ: Αφού ξέρεις ρε μαλάκα, τι με ρωτάς; Τελείωνε, άσε με να φύγω.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Όχι.

ΜΑΡΙΟΣ: Τι όχι ρε – εσύ θα μου πεις τι θα κάνω; Εσύ ξέρεις τι χρειάζομαι; Ό,τι και να κάνεις, θα φύγω, οπότε τελείωνε και κάνε στην άκρη!

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Δείξε μου τα πράγματά σου. Και μετά σε αφήνω.

ΜΑΡΙΟΣ: Τι;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Πού έχεις τα πράγματά σου; Στο δωμάτιό σου δεν είναι;

ΜΑΡΙΟΣ: Ναι, πού κολλάνε τα -

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Πάμε να μου δείξεις τα πράγματά σου.

ΜΑΡΙΟΣ: Τι; Γιατί;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Για να τσεκάρω ότι δεν μου 'χεις κλέψει και τίποτα άλλο και το 'χεις κρύψει εκεί.

ΜΑΡΙΟΣ: Τι μαλακίες λες ρε; Τι να 'χω κλέψει;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Δε ξέρω, κάτι δικό μου.

ΜΑΡΙΟΣ: Τι δικό σου;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Πάμε να μου δείξεις τα πράγματά σου. Και αν δεν έχεις πάρει τίποτα, σε αφήνω να φύγεις.

ΜΑΡΙΟΣ: Πού κολλάνε τώρα τα δικά μου πράγματα ρε;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Πάμε να τα δω. Φοβάσαι μην βρω κάτι;

ΜΑΡΙΟΣ: Δεν καταλαβ – οκ, πάμε. Πάμε, έλα. Πάμε. Πάμε να τελειώνουμε με αυτές τις μαλακίες.

Ο Μάριος φεύγει γρήγορα προς τα μέσα δωμάτια. Ο Αλέξανδρος ακολουθεί από πίσω, κρατώντας μία απόσταση.

ΜΑΡΙΟΣ: Να τελειώνουμε με τις μαλακίες.

Βγαίνουν από το σαλόνι. Πρώτα ο Μάριος, πίσω του ο Αλέξανδρος.

ΜΑΡΙΟΣ: (εκτός σκηνης) Που μου κάνεις τον μπάτσο.

Και οι δύο εκτός σκηνης, ακούμε τα βήματά τους. Ήχος από πόρτα δωματίου που ανοίγει.

ΜΑΡΙΟΣ: (εκτός σκηνης) Έλα – να, να το σακίδιο, να τα πράγματά μου, να τα ρούχα – έλα να - Ε!

Ήχος από πόρτα που κλείνει δυνατά και απότομα. Ύστερα ήχος από κλειδί που γυρίζει στη κλειδαριά.

ΜΑΡΙΟΣ: (εκτός σκηνής) Τι κάνεις ρε – τρελάθηκες; Ε!

Ο Αλέξανδρος εμφανίζεται ξανά στο σαλόνι. Νευρικός, μ' ένταση.

ΜΑΡΙΟΣ: (εκτός σκηνής) Τι κάνεις ρε μαλάκα;

Βροντερά χτυπήματα σε πόρτα δωματίου και ήχος από πόμολο που ανοιγοκλείνει.

ΜΑΡΙΟΣ: (εκτός σκηνής) Ρε – ξεκλείδωσε τώρα – ακούς! Ε! Με ακούς ρε! Άνοιξε! Ακούς! Άνοιξέ μου ρε – τώρα! Ρε μαλάκα! Ε!

Ο Αλέξανδρος προχωράει πάνω – κάτω στο σαλόνι.

ΜΑΡΙΟΣ: (εκτός σκηνής) Άνοιξέ μου ρε! Τι είμαι ρε μαλάκα και με κλειδώνεις; Ε! Σου μιλάω – μίλα μου! Τι είμαι και με κλειδώνεις; Ο σκύλος σου είμαι ρε μαλάκα; Άνοιξε μην την σπάσω τη γαμημένη!

Κι άλλα χτυπήματα στην πόρτα. Ο Αλέξανδρος πλησιάζει στην κάβα και γεμίζει με απότομες κινήσεις ένα ποτήρι ούισκι.

ΜΑΡΙΟΣ: (εκτός σκηνής) Ποιος είσαι και με κλειδώνεις ρε; Ποιος νομίζεις πως είσαι ρε μαλάκα και με κλειδώνεις; Άνοιξέ μου τώρα!

Ο Αλέξανδρος πίνει μια γερή γουλιά από το ούισκι, ενώ οι φωνές του Μάριου επιμένουν.

ΜΑΡΙΟΣ: (εκτός σκηνής) Άνοιξε μου ρε, σου μιλάω!

Το βήμα του στο σαλόνι περνάει τυχαία δίπλα από την μπάλα του δωματίου. Της δίνει μια κλωτσιά, με τρομερή δύναμη και αυτή φεύγει μακριά. Ύστερα συνεχίζει να περπατά, πάνω – κάτω, νευρικός.

ΣΚΗΝΗ 9^Η

Ο Αλέξανδρος στον καναπέ του σαλονιού. Φοράει τα ίδια ρούχα με την προηγούμενη σκηνή, έχουν περάσει λίγες ώρες. Ακούγεται ένα δυνατό χτύπημα εκτός σκηνής, από το δωμάτιο του Μάριου.

ΜΑΡΙΟΣ: (εκτός σκηνής) Τελειώνει! Κατουριέμαι σου λέω ρε μαλάκα, δεν ακούς;

Ο Αλέξανδρος τρίβει το κεφάλι του, δεν ξέρει τι να κάνει.

ΜΑΡΙΟΣ: (εκτός σκηνής) Με ακούς – σου μιλάω ρε;! Τελειώνε ρε, δεν αντέχω άλλο! Με ακούς;

Ο Αλέξανδρος σηκώνεται και πηγαίνει προς το δωμάτιο.

ΜΑΡΙΟΣ: (εκτός σκηνής) Άνοιξε μου ρε! Δεν αντέχω λέω!

Ο Αλέξανδρος βγαίνει εκτός σαλονιού.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: (εκτός σκηνής) Άκου – ε, με ακούς; Λοιπόν. Θα σου ανοίξω, αλλά δεν θα φύγεις. Οκ; Θα σου ανοίξω, αλλά θα κάτσεις να κάνουμε μια κουβέντα.

ΜΑΡΙΟΣ: (εκτός σκηνής.) Οκ. Οκ, οκ, 'ντάξει. Ναι.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: (εκτός σκηνής) Έρχεται η μάνα σου από 'δω, εγώ την φώναξα. Θα κάτσεις να συζητήσουμε όλοι μαζί. Οκ;

ΜΑΡΙΟΣ: (εκτός σκηνής) Ναι, τελειώνει.

Ακούγεται ήχος από κλειδί στην πόρτα. Η πόρτα ανοίγει. Μετά ακούμε τα βήματα του Μάριου που τρέχει στην τουαλέτα. Ο Αλέξανδρος επιστρέφει στο σαλόνι. Κάθεται στον καναπέ και περιμένει τον Μάριο. Δευτερόλεπτα μετά ακούγονται ξανά τα βήματα του Μάριου, που πηγαίνει στην κουζίνα. Ακούγεται συρτάρι που ανοίγει απότομα, μαχαιροπίρουνα που ανακατεύονται. Ο Αλέξανδρος πετάγεται όρθιος, κοιτάζει προς τον μέσα χώρο του σπιτιού και φωνάζει:

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ε! Τι κάνεις στη κουζίνα; Τι ψάχν-

Ο Μάριος εμφανίζεται στο σαλόνι μ' ένα μεγάλο μαχαίρι στο χέρι. Σιωπηλός. Φαίνεται αγριεμένος, νευρικός, πρώτη φορά τον βλέπουμε έτσι.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Τι κάνεις ρε – πας καλά;

ΜΑΡΙΟΣ: Αν με πλησιάσεις, θα σε γαμήσω, μα την Παναγία.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Τι κάνεις ρε;

ΜΑΡΙΟΣ: Μην τολμήσεις - ακούς τι σου λέω;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Τι καρραγκιοζιλίκια είναι αυτά;

Ο Μάριος με το μαχαίρι στο χέρι πλησιάζει προς την πόρτα.

ΜΑΡΙΟΣ: (δείχνοντας τον καναπέ) Κάτσε κάτω. Κάτσε!

Ο Αλέξανδρος κάθεται στον καναπέ, όπως του λέει.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Πού πας;

ΜΑΡΙΟΣ: Όπου γουστάρω.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Έρχεται η μάνα σου, να μιλήσουμε.

ΜΑΡΙΟΣ: Το πορτοφόλι μου. Πού είναι;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Θα κάτσεις, να μιλήσουμε.

ΜΑΡΙΟΣ: Πού είναι; Φερ'το!

Ο Αλέξανδρος δεν απαντά.

ΜΑΡΙΟΣ: Φέρ'το σου λέω ρε μαλάκια!

Ο Αλέξανδρος το βγάζει από την τσέπη και του το πετάει. Ο Μάριος το ανοίγει αμέσως και ψάχνει χρήματα. Είναι άδειο.

ΜΑΡΙΟΣ: Τα λεφτά, λείπουν, πού είναι;

Ο Αλέξανδρος δεν απαντά.

ΜΑΡΙΟΣ: Τα λεφτά!

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Όχι.

ΜΑΡΙΟΣ: Φέρε τα λεφτά ρε, ακούς τι σου λέω;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Γιατί, τι θα κάνεις ρε; Θα με μαχαιρώσεις;

ΜΑΡΙΟΣ: Τελείωνε! Δεν θα στο ξαναπώ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Έλα να τα πάρεις ρε μαλακισμένο.

Ο Μάριος τον κοιτάζει, το σώμα του τρέμει.

ΜΑΡΙΟΣ: Άντε και γαμήσου.

Ο Μάριος πηγαίνει προς την πόρτα. Ανοίγει την πόρτα και βγαίνει έξω τρέχοντας.

ΣΚΗΝΗ 10^Η

Η θεία στο σαλόνι του Αλέξανδρου. Αυτός καθισμένος στην άκρη του καναπέ, εκείνη όρθια.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Να τον ξαναπάρω;

ΘΕΙΑ: Δεν θα στο σηκώσει. Εκατό φορές τον πήραμε.

Παύση.

ΘΕΙΑ: Σίγουρα δεν άκουσες κάτι άλλο, δεν σου είπε -

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Όχι, μόνο αυτό. Μόνο ότι θα πάει προς το κέντρο. Αλλά δε ξέρω αν το εννοούσε ή το έλεγε έτσι, για να του δώσω λεφτά για ταξί.

Παύση. Η θεία σκεφτική, απογοητευμένη.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Αν μου πεις ένα μέρος που ξέρεις ότι πηγαίνουν συχνά, παίρνω το αμάξι και πάμε.

ΘΕΙΑ: Ξέρω ένα – δύο άτομα που κάνει παρέα, αλλά δε ξέρω πού μένουν. Ο ένας είναι από τη γειτονιά, αλλά δε ξέρω πού ακριβώς μένει.... Ξέρω μόνο ότι καμιά φορά συναντιούνται στην πλατεία, αλλά από εκεί θα περάσει να κοιτάζει ο Αντώνης. Δεν θα τον βρει, δεν έχει νόημα.. Πόση ώρα έχει που έφυγε;

Ο Αλέξανδρος κοιτάζει το κινητό του.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Σχεδόν μία.

Πάυση.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Τουλάχιστον δεν έχει λεφτά μαζί του – δεν του έδωσα. Όταν έφυγε, δεν είχε πάνω του.

ΘΕΙΑ: Ναι.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Συγγνώμη, θεία. Αλλά δεν ήξερα τι άλλο να κάνω.... Δε ξέρω τι διάολο έπρεπε να κάνω. Και που τον κλείδωσα, μαλακία έκανα. Μετά γυάλιζε το μάτι του. Πώς να τον κρατούσα μέσα, τι να έκανα;

ΘΕΙΑ: Τίποτα.. δε ξέρω. Μόνο να του μιλήσεις.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Και τι να του πω ρε θεία;

ΘΕΙΑ: Εσένα σε θαυμάζει, κάτι θα σε άκουγε.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Παπάρια θα άκουγε – συγγνώμη ρε θεία, αλλά... δεν μπορώ να κάνω κάτι.

ΘΕΙΑ: Τότε.. τότε τουλάχιστον να τον πείσουμε να έρθει σ' εμάς. Να γυρίσει σπίτι μας.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Και ο Αντώνης;

ΘΕΙΑ: Δεν θα έχει πρόβλημα – χθες με ρωτούσε πώς τα πάτε και αν του μιλήσες. Ο Μάριος είναι το θέμα.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Δεν ξέρω τι να κάνω, αλήθεια.

ΘΕΙΑ: Ίσως δεν μπορούμε να κάνουμε και πολλά. Ούτε εγώ, ούτε εσύ.. Μπορεί, δε ξέρω, σκέφτομαι πως... ό,τι ήταν να γίνει με αυτό το παιδί, έγινε.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Μην πεις πάλι ότι φταις εσύ.

ΘΕΙΑ: Αχ, ρε Αλέξανδρε. Εσύ δε ξέρεις, για αυτό το λες.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Τι να ξέρω;

ΘΕΙΑ: Όλα αυτά που ξέρω εγώ... Και πώς να τα ξέρετε δηλαδή; Αφου μόνο εγώ μόνο τα 'βλεπα. Εγώ τα έβλεπα, εγώ τα θυμάμαι.... Ό,τι ήταν να γίνει με αυτό το παιδί, έγινε.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Δε ξέρω.

ΘΕΙΑ: Θυμάσαι το Πάσχα που είχαμε κάνει στο σπίτι σας; Το Πάσχα του '10 νομίζω. Θυμάσαι;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ναι.

ΘΕΙΑ: Ήμουν κι εγώ με τον Μάριο. Αυτός πρέπει να ήταν – το 10', άρα ήταν... οχτώ. Οχτώ χρονών. Άρα εσύ ήσουν δεκαπέντε. Είχατε καλέσει και τα άλλα ξαδέρφια, από τη μεριά του πατέρα σου. Ήμασταν καμιά δεκαριά άτομα - θυμάσαι;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Νομίζω ναι.

ΘΕΙΑ: Θυμάσαι πώς παίζατε; Πώς παίζατε στην αυλή σας, με τα τέρματα, πώς παίζατε μπάλα για ώρες; Στην αρχή ήσασταν πολλά άτομα, αλλά μετά μείνατε και παίζατε οι δυο σας, το θυμάσαι;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Δεν το θυμάμαι.

ΘΕΙΑ: Θυμάμαι εγώ. Είχε βραδιάσει, είχε πάει αργά και ο Μάριος σε τραβολογούσε και παίζατε οι δυο σας. Μάλλον είχες βαρεθεί, γιατί πηγαίνοερχόσουν μέσα – έξω, έπινες νερό, έλεγες ότι κουράστηκες, αλλά αυτός σου φώναζε να βγεις έξω, να συνεχίσετε να παίζετε. Σου λέγανε κι οι γονείς σου να πας, οπότε αναγκαστικά κι εσύ ξανάβγαίνες....

Αργότερα, όταν είχαν φύγει όλοι, έπρεπε να φύγουμε και ‘μεις. Και του λέω να έρθει μέσα, να φύγουμε. Αλλά πού; Αυτός δεν μαζευόταν με τίποτα. Τους έλεγεσ εσύ ότι πρέπει να φύγει, του φώναζα κι εγώ, τίποτα ο Μάριος. Ε, στο τέλος βγήκα και τον πήρα με το ζόρι. Φώναζε, έκλαιγε, ούρλιαζε, με χτυπούσε – μου ‘χε ρίξει και μία εδώ, στο πηγούνι. Εγώ τον τραβούσα μέχρι το αμάξι και έκανα πως τον μάλωνα, έκανα πως ήμουν εκνευρισμένη μαζί του που δεν ήθελε να φύγει, που δεν ήθελε να γυρίσει σπίτι, αλλά μέσα μου ήθελα να αρχίσω να κλαίω... Εσείς τότε δεν ξέρατε ότι.. δεν είχα πει ακόμη τίποτα. Ούτε καν στη μάνα σου. Και την θυμάμαι που κοιτούσε τον Μάριο να κλαίει και χαμογελούσε και έλεγε «κοίτα πως δε θέλει να φύγει, κοίτα πως του αρέσει να παίζει με τον ξάδερφό του». Οπότε κι εγώ χαμογελούσα, έλεγα ναι, ναι, έχει αδυναμία στον Αλέξανδρο.... Μετά, στο αμάξι, ενώ γυρνούσαμε, ξέρεις τι με ρώτησε ο Μάριος; Εγώ περίμενα να με ρωτήσει πότε θα ξανάρθουμε, πότε θα ξαναπαίζετε, ξέρω ‘γω, κάτι τέτοιο, αλλά αυτός ξέρει τι με ρώτησε; Πόση απόσταση έχει το σπίτι μας με το δικό σας. Δε θυμάμαι αν εννοούσε χιλιόμετρα ή πόση ώρα – πόση ώρα με το αμάξι, με τα πόδια, δε ξέρω. Ούτε θυμάμαι τι του απάντησα. Ούτε κατάλαβα γιατί με ρώτησε τέτοιο πράγμα. Αλλά με είχε ρωτήσει αυτό ακριβώς: πόσο μακριά είναι το σπίτι μας από το δικό σας.

Ο Αλέξανδρος την κοιτάζει, καθισμένος στην άκρη του καναπέ. Η θεία κοιτάζει την ώρα στο κινητό της.

ΘΕΙΑ: Δεν νομίζω να έρθει από ‘δω... Οπότε καλύτερα να φύγω... Πήγε και αργά.

ΣΚΗΝΗ 11^Η

Ο Αλέξανδρος κοιμάται στον καναπέ. Μια κουβέρτα σκεπάζει το σώμα του. Κάποιος χτυπάει το θυροτηλέφωνο. Ο Αλέξανδρος ανοίγει τα μάτια. Σηκώνεται γρήγορα και πλησιάζει το θυροτηλέφωνο. Μόλις κοιτάζει, σαν να απογοητεύεται. Ύστερα ανοίγει και την κεντρική πόρτα. Ο μάνατζερ μπαίνει μέσα, τρομερά βιαστικός και νευρικός. Κοιτάζει γύρω. Ο Αλέξανδρος τον παρακολουθεί με απορία, ενώ προσπαθεί να ξυπνήσει.

ΜΑΝΑΤΖΕΡ: Δεν είναι εδώ ε; Εδώ είναι;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ε;

ΜΑΝΑΤΖΕΡ: Σιγά μην ήταν εδώ. Πού είναι, πότε έφυγε;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ποιος;

ΜΑΝΑΤΖΕΡ: Ο ξάδερφός σου – δεν τα είδες;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ποια;

ΜΑΝΑΤΖΕΡ: Τα μηνύματα που σου ‘στειλα! Δεν έχεις δει τίποτα;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Όχι, κοιμόμουν. Ποια –

ΜΑΝΑΤΖΕΡ: Εκατό τηλέφωνα ρε γαμώτο, δεν τα άκουγες;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: (μιλάει χαμηλόφωνα, σε αντίθεση με τον μάνατζέρ του) Κοιμόμουν και το είχα αθόρυβο, τι -

ΜΑΝΑΤΖΕΡ: Ο ξάδερφός σου, πού είναι;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Έφυγε, δεν ξέρω πού είναι. Γιατί, τι έγινε, τον είδες;

ΜΑΝΑΤΖΕΡ: Γιατί μ’ έπαιρνε και με απειλούσε!

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Τι;

ΜΑΝΑΤΖΕΡ: Με απειλούσε, με τη φωτογραφία σου!

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ποια φωτογραφία μου;

ΜΑΝΑΤΖΕΡ: Μια φωτογραφία που κοιμάσαι μεθυσμένος. Με πήρε τηλέφωνο και -

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ποια;

ΜΑΝΑΤΖΕΡ: - με απείλησε ότι θα την ανεβάσει στο Τουίτερ, θα την ποστάρει παντού.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ποια φωτογραφία μου, τι λες;

Ο μάνατζερ βγάζει το κινητό του. Πλησιάζει προς τον Αλέξανδρο. Του δείχνει την οθόνη. Εκείνος αρπάζει το κινητό, για να τη δει καλύτερα.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Πότε την έβγαλε αυτή;

ΜΑΝΑΤΖΕΡ: Εσύ θα μου πεις.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Δε ξέρω.

ΜΑΝΑΤΖΕΡ: Μάλλον όταν κοιμόσουν. Πήγε να μας κάνει μεγάλη ζημιά το μαλακισμένο.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Περίμενε, μισό.

ΜΑΝΑΤΖΕΡ: Πήγε να μας γαμήσει, Αλέξανδρε.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Περίμενε! Ένα λεπτό. Πες μου ακριβώς τι έγινε.

ΜΑΝΑΤΖΕΡ: Πριν μιάμιση ώρα με παίρνει ένας άγνωστος αριθμός. Το σηκώνω και –

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Πού βρήκε τον αριθμό σου;

ΜΑΝΑΤΖΕΡ: Εγώ του τον είχα δώσει, αν χρειαστείς κάτι. Τέλος πάντων. Με παίρνει και μου λέει ότι σε έχει φωτογραφία να κοιμάσαι μεθυσμένος, χάλια, με ένα μπουκάλι ουίσκι δίπλα σου. Και αν δεν του δώσω χίλια διακόσια, θα την ποστάρει παντού, θα κυκλοφορήσει σε όλο το ίντερνετ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Πόσα;

ΜΑΝΑΤΖΕΡ: Χίλια διακόσια, ευτυχώς δεν ζήτησε πολλά. Μου είπε ότι αν δεν τα βάλω μέσα σε μία ώρα στον λογαριασμό που θα μου στείλει, θα ποστάρει τη φωτογραφία παντού.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Θα τον γαμήσω, δεν –

ΜΑΝΑΤΖΕΡ: Στην αρχή δεν το πίστευα. Αλλά μετά μου έστειλε τη φωτογραφία, για να δω ότι λέει αλήθεια.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Το μαλακισμένο.

ΜΑΝΑΤΖΕΡ: Αλέξανδρε, πίνεις;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Λοιπόν, άκου.

ΜΑΝΑΤΖΕΡ: Από πότε πίνεις;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Άκου! Μην του δώσεις τίποτα. Ούτε ευρώ!

ΜΑΝΑΤΖΕΡ: Τι λες;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ό,τι σου λέω! Δεν θα του δώσεις τίποτα, ούτε μισό ευρώ, ας κάνει ό,τι θέλει, ας την ανεβάσει, ας –

ΜΑΝΑΤΖΕΡ: Του τα δώσα.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Τι;

ΜΑΝΑΤΖΕΡ: Του τα βάλα στο λογαριασμό, πριν λίγο.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Χωρίς να με ρωτήσεις;

ΜΑΝΑΤΖΕΡ: Σ' έπαιρνα τόσα τηλέφωνα.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Χωρίς να με ρωτήσεις ρε; Είσαι τελείως ηλίθιος;

Ο μάνατζερ τον κοιτάζει έκπληκτος.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ξέρεις τι έκανες ρε!

ΜΑΝΑΤΖΕΡ: Σου έσωσα τον κώλο, αυτό έκανα! Και με βρίζεις και από πάνω;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: (φωνάζει) Έπρεπε να με ρωτήσεις!

ΜΑΝΑΤΖΕΡ: Σε πήρα εκατό τηλέφωνα, σου έστελνα μηνύματα και μετά ήρθα και από εδώ - τι άλλο να έκανα;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Να μην του δώσεις λεφτά, πριν με ρωτήσεις!

ΜΑΝΑΤΖΕΡ: Με πιέζε, δεν το καταλαβαίνεις; Μία ώρα είχε πει και εσύ δεν το σήκωνες.

Ο Αλέξανδρος βγάζει το κινητό του και κάποιον καλεί.

ΜΑΝΑΤΖΕΡ: Δεν καταλαβαίνω ρε Αλέξανδρε, τι πρόβλημα υπάρχει;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Δεν μου το σηκώνει – σιγά μην το σήκωνε.

ΜΑΝΑΤΖΕΡ: Για χίλια διακόσια ευρώ κάνεις έτσι; Το θέμα είναι να σβήσει τη φωτογραφία.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Χέστηκα και για τα λεφτά και για τη φωτογραφία!

ΜΑΝΑΤΖΕΡ: Σοβαρά ρε Αλέξανδρε; Μεθαύριο είναι Παρασκευή, το θυμάσαι καθόλου; Μεθαύριο τελειώνει η διορία και παρ' ολίγο να έχουμε ακόμη ένα πρόβλημα. Να βγει η φωτογραφία και να πρέπει να εξηγήσω πάλι τα ανεξήγητα. Και αντί να μου πεις «μπράβο» που το πρόλαβα, με βρίζεις κι από πάνω; Γιατί; Θα μου εξηγήσεις γιατί;

Ο Αλέξανδρος με το κινητό στο αυτί, δεν του δίνει σημασία.

ΜΑΝΑΤΖΕΡ: Άκου – με ακούς; Αν στο σηκώσει, πρέπει να σιγουρευτούμε ότι έσβησε τη φωτογραφία. Οκ; Είπε πως αν πάρει τα λεφτά, θα τη σβήσει, αλλά πρέπει να είμαστε σίγουροι. Οπωσδήποτε. Αν την κρατήσει και την ανεβάσει πουθενά, θα έχουμε μεγάλο θέμα και μεθαύριο τελειώνει η προθ-

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Δεν με νοιάζει η προθεσμία! Δεν με νοιάζει, δε την σκέφτομαι, δεν επιστρέφω - τέλος!

Ο μάνατζερ τον κοιτάζει για λίγο αμίλητος. Ύστερα πηγαίνει νευριασμένος προς την πόρτα.

ΜΑΝΑΤΖΕΡ: Καλύτερα να μιλήσουμε ξανά, όταν θα ηρεμήσεις.

Ο μάνατζερ φεύγει, ο Αλέξανδρος μένει μόνος στο σαλόνι.

ΣΚΗΝΗ 12^H

Σαλόνι στο σπίτι του Αλέξανδρου. Εκείνος καθισμένος στον καναπέ, ανήσυχος. Κάποιος χτυπάει το θυροτηλέφωνο. Πετάγεται αμέσως όρθιος, πλησιάζει και κοιτάζει.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Τι στο διαολ-

Τρέχει στην πόρτα, ανοίγει και βγαίνει έξω.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: (Ε.Σ) Μάριε! Μάριε!

Ο Αλέξανδρος επιστρέφει ξανά μες το σαλόνι. Στα χέρια του σέρνει τον Μάριο, εντελώς αναίσθητο, σαν ένα κουφάρι, με τα χέρια ορθάνοιχτα.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Μάριε! Μάριε!

Τον αφήνει κάτω, στο πάτωμα. Ο Αλέξανδρος από πάνω του, τον ταρακουνάει και του δίνει χαστούκια.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ευπν – ζύπνα ρε! Ε! Μαο – ΜΑΡΙΕ!

Εκείνος δεν αντιδρά. Ο Αλέξανδρος τρέχει στη κουζίνα. Επιστρέφει με ένα ποτήρι νερό και βρέχει το πρόσωπο του Μάριου με πανικόβλητες κινήσεις. Χωρίς αποτέλεσμα.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Μάο – ρε - ρε γαμ - Μάριε! Μάριε!

Ο Αλέξανδρος βγάζει το κινητό από την τσέπη του. Καλεί κάποιον. Τα χέρια του τρέμουν.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ (Στο τηλέφωνο) Με ακ – με ακούτε; Με ακούτε! Ένα – ένα, με ακούτε; Ένα ασθενοφόρο, χρειάζ - ένα ασθενοφόρο. Ναι. Μακ - Μακαρίου Ιεράρχου 16, Κηφισιά. Μακαρίου Ιεράρχου 16, Κηφισιά! Ο ξάδερ – ο ξάδερφός μου είναι αναίσθητος. Δε ξέρω, νομίζω, υπερ – υπερβολική δόση – δε ξέρω, δεν ξέρω. Ναι. Είναι αναίσθ – (σκύβει πάνω του, προσπαθεί να καταλάβει) Νομίζω ναι, ναι. Αναπνέει, ναι. Δεν αντιδρά όχι, με τίποτα. Όχι, δεν – κάποιος τον έφερε και τον άφησε – δεν ξέρω. Ναι. Μακαρίου Ιεράρχου 16, Κηφισιά. Μονοκατοικία. Ναι, μονοκατοικία. Σας παρακαλώ, γο

- σε πόσο; Ναι, ναι. Γρήγορα, σας παρακαλώ, γρήγορα, δεν – δεν αντιδρά καθόλου – εγώ τι να κάνω; Ναι, ‘νταξει. Ναι, ναι, ναι. Αλλά γρήγορα – ελάτε γρήγορα.

Ο Αλέξανδρος κλείνει το κινητό. Πέφτει ξανά πάνω από τον Μάριο. Παίρνει το χέρι του, πιάνει τον καρπό. Τον φέρνει κοντά στο αυτί του. Προσπαθεί να καταλάβει αν έχει σφυγμούς, ενώ τα φώτα σβήνουν. Σειρήνες ασθενοφόρου έρχονται από μακριά και δυναμώνουν.

ΣΚΗΝΗ 13^H

Ο Αλέξανδρος στον ψυχοθεραπευτή.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Οπότε είπα «κλειδιά τώρα, πρέπει να τη βοηθήσω». Αφού μου το ζήτησε και η θεία. Τώρα αυτοί είναι ό,τι πιο κοντινό έχω πια από οικογένεια... Αλλά αυτόν δεν μπορώ να τον βοηθήσω. Ο ξάδερφός μου – νομίζω δεν έχω πει ξανά γι’ αυτόν– ο ξάδερφός μου είναι.. δύσκολο παιδί. Όχι δύσκολο, κάτι χειρότερο, αλλά δεν ξέρω πώς να το πω. Κάποια στιγμή μάθαμε ότι... ο πατέρας του τους χτυπούσε. Και εκείνον και τη θεία. Μια μέρα, χτυπάει το τηλέφωνο, το σηκώνει η μάνα μου και αμέσως φεύγει για το νοσοκομείο. Ρωτάω τον πατέρα μου τι έγινε, γιατί έφυγε έτσι ξαφνικά – μου λέει κάτι έπαθε ο Μάριος. Περισσότερα δεν ήξερε να μου πει. Το βράδυ, μόλις η μάνα μου γύρισε από το νοσοκομείο, μας είπε τι έγινε. Τον είχε χτυπήσει ο πατέρας του - πολύ. Με την ζώνη, έτσι μας είπε. Η μεγάλη ζημιά είχε γίνει στο αριστερό του μάτι. Ο Μάριος τότε ήταν εννιά χρονών. Του κάνανε δύο χειρουργεία απανωτά, γιατί είχε απο – πώς το λένε, αποκάτι στον αμφιβληστροειδή. Από το χτύπημα. Τελικά το σώσανε το μάτι. Τον είχε χτυπήσει κι αλλού - του είχε σπάσει δύο δόντια, του είχε κάνει ζημιά στο σαγόνι... τέλος πάντων. Ε, μετά από αυτό έγιναν διάφορα. Η θεία μου του έκανε μήνυση, έγιναν διαστήρια, φασαρίες, εκείνος προφυλακίστηκε, μετά βγήκε... Όλα αυτά κράτησαν χρόνια. Και μετά από αυτό, όλοι στο σπίτι μάθαμε. Πρέπει να είχε πάνω από χρόνο που γινόντουσαν όλα αυτά στο σπίτι τους, αλλά εμείς δεν ξέραμε. Η θεία μου δεν είχε το 'χε πει σε κανέναν.... Εμένα... δεν ξέρω αν με είχε σοκάρει όλο αυτό, αλλά σίγουρα το σκεφτόμουν. Περίεργη κουβέντα, αλλά να πω την αλήθεια, αυτό που θυμάμαι να σκεφτόμαι είναι πόσο μακριά ήταν όλα αυτά από εμένα.

Αυτά που συνέβησαν στον Μάριο. Δεν μπορούσα να τα φανταστώ. Ένιωθα πως είχα τεράστια απόσταση με όλα αυτά. Εγώ.. εγώ ήμουν αλλιώς. Εγώ είχα την οικογένειά μου από δίπλα – μαζί μου. Να με βοηθάει, να με προσέχει, να με πηγαίνει στις προπονήσεις, στους αγώνες, στα καλοκαιρινά camp - έτσι με πήραν στις ακαδημίες. Σ' ένα καλοκαιρινό camp με είδαν και ρώτησαν για μένα. Αυτή την απόσταση με τον Μάριο την ένιωθα και τα επόμενα χρόνια. Έτσι που αυτός ζούσε στα χαμένα, από 'δω και από 'κει, περιεργες παρέες, όλη μέρα έξω... ήθελε να λείπει συνέχεια από το σπίτι. Ενώ εγώ ήμουν αλλιώς. Είχα έναν στόχο και τον ακολουθούσα. Και τον ακολουθούσα. Τόσα χρόνια έκανα αυτά που έπρεπε να κάνω, για να πάνε όλα όπως υπολόγιζα. Πρώτα στην Under – 15, μετά στην Under – 19, μετά το πρώτο επαγγελματικό συμβόλαιο, μετά το ντεμπούτο, μετά η καλή πρώτη χρονιά, μετά η μεταγραφή στην Ιταλία. Όλα πήγαιναν όπως πίστευα ότι θα πάνε. Και πίστευα ότι όλα, για πάντα, θα συνεχίσουν να πηγαίνουν έτσι. Όπως έχω σχεδιάσει... Και μέχρι πριν ένα μήνα, πήγαιναν. Και μετά μία λάθος προσπέραση στην Κηφισίας και... (παύση). Και τώρα πώς; Εγώ τώρα πώς; Πώς μπορεί κάποιος να συνεχίσει, όταν ξέρει ότι χρειάζεται μόνο μια στιγμή; Εμείς τα τακτοποιούμε, τα βάζουμε με τόσο κόπο σε μία σειρά και αυτά, έτσι ξαφνικά.... Δε ξέρω, αλλά... κοιτάζω τους άλλους συναδέλφους, τους βλέπω να τρελαίνονται, να χαίρονται με ένα γκολ, με μία εμφάνιση, με ένα νέο συμβόλαιο, μ' ένα τρόπαιο και αναρωτιέμαι: καλά, δεν βλέπουν; Δεν βλέπουν τι τους περιμένει; Δεν βλέπουν ότι κάποια στιγμή θα έρθει και θα τους βρει; Γρήγορα, αργά, το βλέπουν, δεν το βλέπουν – θα έρθει. Πάντα έρχεται. (Παύση). Το πιο ωραίο συναίσθημα που έχω νιώσει είναι να μπαίνω στο γήπεδο και να βλέπω τους γονείς μου στην εξέδρα. Σε δώδεκα ματς ήρθαν όσο ήμουν στην Ιταλία. Τα θυμάμαι όλα. Ένα προς ένα. Μετά, κάθε φορά, τους πήγαινα να φάμε σ' ένα εστιατόριο λίγο πιο κάτω, στο «Tonmarello». Άρσε της μητέρας μου, πολύ... Άρα, ξαναρωτάω, εγώ τώρα πώς; Για ποιον; Αφού εκείνοι δεν θα βλέπουν, για ποιον; Για τους οπαδούς; Για τον «κόσμο»; Ποιος είναι «ο κόσμος»; Αν σας πω να μου τον δείξετε; Εγώ είμαι εδώ, κάθομαι – αυτός πού είναι; Άρα, πώς; Οι υπόλοιποι πώς το κάνουν;

Σας ρωτάω. Τι κάνουν οι άνθρωποι για να μπορούν να συνεχίζουν, όταν έχουν τέτοιες σκέψεις; Ξέρετε;

ΣΚΗΝΗ 14^Η

Στο σαλόνι του Αλέξανδρου. Άδειο, σκοτεινό. Η πόρτα ανοίγει. Ανοίγουν και τα φώτα. Μες το σπίτι μπαίνει πρώτα ο Μάριος και ύστερα ο Αλέξανδρος. Μόλις έχουν γυρίσει από το νοσοκομείο. Ο Μάριος είναι κατάγλωμος, φοράει μία ζακέτα κι έχει τα χέρια του πιασμένα σαν να κρυώνει. Και οι δύο σιωπηλοί, βαριά ατμόσφαιρα. Ο Μάριος κάθεται δειλά στον καναπέ.

ΜΑΡΙΟΣ: Πριν μαζέψω τα πράγματά μου, μπορώ να τσιμπήσω κάτι;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Τι θες;

ΜΑΡΙΟΣ: Ό, τι έχει, πεινάω γάματα.

Ο Αλέξανδρος προχωράει προς τη κουζίνα. Λίγα δευτερόλεπτα μετά επιστρέφει μ' ένα σάντουιτς σε ένα πιάτο. Το δίνει στον Μάριο.

ΜΑΡΙΟΣ: Θενξ.

Ο Μάριος ξεκινάει να τρώει. Ο Αλέξανδρος κάθεται απέναντί του, στην πολυθρόνα. Τον κοιτάζει, αλλά ο Μάριος αποφεύγει το βλέμμα του. Κοιτάζει απλώς το φαγητό του.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Πού θα πας;

Ο Μάριος δεν απαντάει. Τρώει.

ΜΑΡΙΟΣ: Ξα... τη φωτογραφία την έσβησα. Να, δες.

Ο Μάριος βγάζει το κινητό και το τεντώνει προς τον Αλέξανδρο. Εκείνος δεν το κοιτάζει.

ΜΑΡΙΟΣ: Την έβγαλα για πλάκα, δεν είχα σκεφτεί... Απλά μετά χρειαζόμουν φράγκα, δεν είχα, δεν μου δωσες και... Μόλις ξύπνησα την έσβησα αμέσως.

Παύση.

ΜΑΡΙΟΣ: Και σόρρυ που με φέρανε εδώ.. Ήτάξει, η αλήθεια είναι ότι εγώ τους είπα πως με φιλοξενείς.. Ε, και όταν κοιμήθηκα, μ' έφεραν εδώ. Δεν ήθελα να με πάνε στους δικούς μου. Σόρρυ.

Ο Αλέξανδρος δεν του απαντάει. Ο Μάριος τελειώνει το σάντουιτς και σηκώνεται από τον καναπέ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Πού πας;

ΜΑΡΙΟΣ: Να πάρω τα πράγματά μου.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Κάτσε λίγο, θέλω να σου μιλήσω.

Ο Μάριος κάθεται ξανά στον καναπέ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Θα γυρίσεις σπίτι σου, στη θεία. Μίλησα και σε περιμένουν.

ΜΑΡΙΟΣ: Καλά.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Τι καλά;

ΜΑΡΙΟΣ:...

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ακούς τι σου λέω; Θα γυρίσεις στην θεία.

ΜΑΡΙΟΣ: Ρε ξα.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Τι;

ΜΑΡΙΟΣ: Άσε με να κάνω ό,τι θέλω, οκ;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ό,τι θες;

ΜΑΡΙΟΣ: Ναι.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Για να σε παρατάνε μετά πάλι αναίσθητο έξω από τις πόρτες;

ΜΑΡΙΟΣ: Καλά, χαλάρωσε.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Τι χαλάρωσε ρε, ηλίθιος είσαι; Ξέρεις πώς σε παρατήσανε εδώ πριν δυο ώρες;

ΜΑΡΙΟΣ: Δεν με παρατήσανε, με φέρανε.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Τι λες ρε, ξέρεις πώς ήσουν;

ΜΑΡΙΟΣ: Απλά κοιμόμουν ρε ξα. Απλά κοιμόμουν. Τίποτα δεν θα πάθαινα, απλά -

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Αυτό έχεις να πεις, ε;

ΜΑΡΙΟΣ: - απλά θα ξυπνούσα μετά από ώρες. Τι νομίζεις ότι μου κάνανε στο νοσοκομείο; Απλά μου καρφώσανε μία ένεση και με ξενέρωσαν, για να ξυπνήσω πιο γρήγορα. Πόση ώρα κάτσαμε στο νοσοκομείο; Είκοσι λεπτά; Τι νομίζεις ότι έκαναν σε είκοσι λεπτά; Ότι μ' επανέφεραν στη ζωή; Εκατό φορές έχει συμβεί αυτό. Άλλο που εσύ τρώμαζες και κάλεσες ασθενοφόρο, επειδή δε ξέρεις απ' αυτά.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Τι λες ρε, ακούς τι λες;

ΜΑΡΙΟΣ: Ε αφού έτσι είναι.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Εντάξει τότε. Συνέχισέ έτσι.

ΜΑΡΙΟΣ: Λέω απλά ότι δεν κινδύνευσα, ούτε με έσωσες.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Λοιπόν, άκου. Από εδώ θα φύγεις, μόνο για να πας στις θείας. Συνεννοηθήκαμε;

ΜΑΡΙΟΣ: Δε γυρίζω σε αυτούς.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Θα γυρίσεις.

ΜΑΡΙΟΣ: Πάλι τα ίδια;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ναι!

ΜΑΡΙΟΣ: Κλείδωσε με πάλι, άμα είναι.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Αν δε γυρίσεις σπίτι σου, θα το κάνω.

ΜΑΡΙΟΣ: Ξεκόλλα ρε! Εσύ θα μου πεις τι να κάνω; Ξέρεις εσύ καλύτερα από μένα, πού χρειάζομαι να πάω;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Σου είπα κάτι, θα γυρίσεις σπίτι σου.

ΜΑΡΙΟΣ: Όπου χρειάζομαι θα πάω. Εγώ ξέρω καλύτερα.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Τίποτα δε ξέρεις!

ΜΑΡΙΟΣ: Εσείς δε ξέρετε και αποφασίζετε για μένα, λες και -

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ρε μαλάκια, θα μάθεις ν' ακούς και τους άλλους!

ΜΑΡΙΟΣ: Εμένα με ακούει κανείς ρε; Ε; Και γιατί εσύ - εσύ ακούς τους άλλους;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Τι;

ΜΑΡΙΟΣ: Εσύ ακούς τους άλλους που σου λένε να μην σταματήσεις;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Πού κολλάω εγώ;

ΜΑΡΙΟΣ: Εγώ τότε γιατί πρέπει να τους ακούω; Και εμένα - με ακούει κανείς; Εσύ με ακούς; Μ' έχεις ρωτήσει ποτέ;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Καλά, καλά, από εδώ θα φύγεις μόνο -

ΜΑΡΙΟΣ (ανεβάζοντας απότομα τη φωνή του) Ρε πούστη μου, γιατί δεν με ρωτάς; Γιατί ούτε 'συ; Γιατί ούτε εσύ δεν καταλαβαίνεις;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Τι λες ρε;

ΜΑΡΙΟΣ: Προσπάθησε να καταλάβεις λίγο. Λίγο! Αντί να μου μιλάς σαν αφεντικό και να μου κουνάς το δάχτυλο. Ποιος είσαι εσύ; Απλά είσαι πιο τυχερός, αυτό είναι όλο.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Τι μαλακίες λες ρε; Ακόμη φτιαγμένος είσαι;

ΜΑΡΙΟΣ: Με έχεις ρωτήσει ποτέ γιατί;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Τι;

ΜΑΡΙΟΣ: Με έχεις ρωτήσει ποτέ γιατί; Το 'χεις σκεφτεί; Μ' έχεις ρωτήσει ποτέ, πριν μου κάνεις κήρυγμα;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Μην αλλάζεις κουβεντ-

ΜΑΡΙΟΣ: Μ' έχεις ρωτήσει;!

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Μην φων-

ΜΑΡΙΟΣ: Μ' έχεις ρωτήσει;!!

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Όχι.

ΜΑΡΙΟΣ: Ρώτα με.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Θα γυρίσεις στην θεία, δεν -

ΜΑΡΙΟΣ: Ρώτα με! Ρώτα με!

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Γιατί ρε μαλάκια, γιατί; Πες, λέγε, γιατί;

ΜΑΡΙΟΣ: Γιατί με ανακουφίζει! Γιατί αυτό με ανακουφίζει. 'Ντάξει; Το καταλαβαίνεις; Ανακουφίζομαι ρε, γιατί δεν το καταλαβαίνετε; Και νιώθω εντάξει. Το ξέρεις; Εσύ, το ξέρεις; Ότι εγώ τότε νιώθω εντάξει, το ξέρεις;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Όχι, εσύ -

ΜΑΡΙΟΣ: - ότι μόνο τότε δε νιώθω σκατά, το ξέρεις; Το 'χεις σκεφτεί; Εσύ, ξάδερφε μου παιχταρά, το ξέρεις;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: - εσύ έχεις σκεφτεί τι σου παίρνει πίσω;

ΜΑΡΙΟΣ: Ω. Ωω! Όχι! Όχι, δεν το έχω σκεφτεί. Ποτέ. Ρε ξα, σε ευχαριστώ. Τώρα που μου το είπες εσύ, τώρα το κατάλαβα. Αν δεν μου το λέγατε εσύ και η μάνα μου, δεν θα

το καταλάβαινα. Δεν πονάει το δικό μου σώμα, δεν έχω εγώ κρυάδες – όχι. Σας ευχαριστώ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Και τότε γιατί συνεχίζεις ρε μαλάκια;

ΜΑΡΙΟΣ: Γιατί δεν έχω κάτι άλλο! Δεν έχω! Δεν έχω. Ε; Έχω; Δεν έχω. Τι έχω; Πες μου κάτι. Άλλοι έχουν. Άλλοι βρίσκουν. Δε ξέρω πώς, αλλά το βρίσκουν. Τους έχω δει. Βγαίνουν από το πρόγραμμα και ξεκινάνε πεζοπορία, τρέχουν σε μαραθώνιους. Ζωγραφίζουν. Άλλοι βρίσκουν μια γιόμμενα, γαμάνε, πιάνουν τρεις δουλειές για να μην σιέφτονται – εγώ δεν έχω κάτι άλλο. Δεν έχω, δε βρήκα. Εγώ αυτό βρήκα και αυτό έχω. Εσύ βρήκες κάτι άλλο και αυτό έχεις... Εσύ – εσύ είσαι απλά πιο τυχερός. Εσύ. Είσαι τυχερός. Για αυτά τα δύο (χτυπάει τα πόδια του). Ταλέντο. Το φαρμακερό δεξι, ε; Ο «Alessandro». Είσαι τυχερός, ξα. Γι' αυτό που σου δίνουν αυτά τα δύο. Όχι για τα φράγια, τα φώτα, το σούσουρο, όλες αυτές τις μαλακίες. Είσαι τυχερός γιατί αυτό που εσένα στα ρουφάει όλα, που σου πιάνει χώρο εδώ μέσα (χτυπάει το κεφάλι του) και για λίγο ξεχνάς και δε σιέφτεσαι, αυτό που θα σε κάνει να ξεχνάς μέχρι και το ατύχημα είναι αυτά τα δύο (χτυπάει ξανά τα πόδια του). Είσαι τυχερός για όλα τα ματς. Για όλα τα ματς. Πόσο κρατάνε - ενενήντα λεπτά; Εντάξει. Όσο κρατάνε. Τουλάχιστον δεν σου κάνει κακό. Εσένα τι σου παίρνει πίσω; Για αυτό είσαι τυχερός. Δεν είσαι καλύτερος, είσαι απλά πιο τυχερός. Εσύ έχεις αυτό, εγώ τι; Για αυτό σταμάτα να μου μιλάς σαν τη μάνα μου.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Δεν είναι το ίδιο. Αυτά που λες, δεν είναι το ίδιο.

ΜΑΡΙΟΣ: Είναι! Είναι το ίδιο, αλλά διαφορετικό. Και εγώ προσπάθησα - οχτώ μήνες. Προσπάθησα, δεν προσπάθησα; Οχτώ μήνες, ούτε μπάφο. Ε, οχτώ μήνες σιατά. Οχτώ μήνες σιατά, χειρότερα κι από σιατά. Όλη μέρα να – να σιέφτομαι, να, να.... Κάποιοι άλλοι την βρίσκουν την άκρη. Εγώ δεν τη βρήκα. Το χρειάζομαι, τι να κάνω; Και ας κρατάει λίγο, «κι ας μου το παίρνει πίσω διπλάσιο», που μας λέγανε και στο πρόγραμμα. Αυτό είπες και 'συ; Δε ξέρω, κάτι τέτοιο είπες. Αλλά εγώ για λίγο δεν σιέφτομαι. Νιώθω

καλά. Ωραία. Αλλιώς δεν αντέχω το κεφάλι μου.... Για αυτό άσε το ύφος αυτό. Κοίτα, εγώ σε έχω καταλάβει καλύτερα. Καλύτερα απ' όσο νομίζεις. Καταλαβαίνω πόσο σε έχει γαμήσει το ατύχημα. Το ξέρω. Το ξέρω. Για αυτό θα σου πω αυτό που πιστεύω. Θα στο πω, αλλά εσύ θα κάνεις ό,τι νομίζεις. Γιατί εσύ ξέρεις καλύτερα από τους άλλους. Εσύ ξέρεις τι έχεις ανάγκη. Εγώ απλά θα σου πω τη γνώμη μου: Μη σταματήσεις. Όχι τώρα. Θα είναι λάθος. Το παιχνίδι, το ματς, η φασαρία – δεν το καταλαβαίνεις; Τα χρειάζεσαι. Τα έχεις ανάγκη και τώρα θα τα έχεις ακόμη περισσότερο. Θα ξεχνιέσαι, ακόμη και για λίγο, για ενενήντα λεπτά. Απ' όταν θα μπει στο γήπεδο, μέχρι να βγεις. Οι φωνές, τα χειροκροτήματα, οι πανηγυρισμοί, τα δυνατά τάκλιν, κάνας τσαμπουκάς στο κόρνερ – όλα αυτά θα τα χρειαστείς, δεν το καταλαβαίνεις; Θα σε βοηθάνε να ξεχνιέσαι και να είσαι σε κίνηση. Για αυτό - έτσι λέω εγώ δηλαδή- αύριο πήγαινε στη προπόνηση. Μέχρι αύριο δεν έλεγε ο δικός σου; Αύριο δεν είναι η διορία; Πήγαινε ξα. Πάρε το αεροπλάνο και φεύγα. Έτσι λέω εγώ. Εσύ ξέρεις καλύτερα τι χρειάζεσαι, αλλά έτσι λέω εγώ. Αν σταματήσεις, τι θα κάνεις μετά; Τι καλύτερο θα βρεις να στα ρουφάει όλα; Καλύτερο από το να έχεις σαράντα χιλιάδες κόσμο γύρω σου, να σου φωνάζουν, να έχεις εκατό πενήντα παλμούς και να μην σου κάνει κακό; Πόσο είμαι εδώ – δύο μέρες; Δύο μέρες και έχεις τελειώσει ένα μπουκάλι ούισκι. Πόσο καιρό έχεις σταματήσει; Ένα μήνα; Για βάλε κάτω πόσο έχεις πιει εδώ και ένα μήνα; Πριν έπινες τόσο; Γι' αυτό σου λέω, ξα, μην σταματήσεις. Θα το μετανιώσεις. Γνώμη μου. Δε ξέρω, γνώμη μου... Αλλά εσύ ξέρεις. Εσύ ξέρεις καλύτερα από όλους. Εγώ απλά λέω... εσύ ξέρεις..

Παύση.

Ο Αλέξανδρος δεν μιλάει. Ο Μάριος σηκώνεται από τον καναπέ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Πού πας;

ΜΑΡΙΟΣ: Να πάρω τα πράγματά μου.

Ο Μάριος πηγαίνει προς τα δωμάτια. Ο Αλέξανδρος μένει στον καναπέ. Λίγα δευτερόλεπτα μετά, ο Μάριος επιστρέφει με τα δύο σακ-βουαγιάζ του.

ΜΑΡΙΟΣ: Αν ξέχασα κάτι, θα -

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Πού θα πας; Πες μου.

Ο Μάριος τον κοιτάζει, αλλά δεν απαντάει. Πηγαίνει προς την πόρτα.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ε.

Ο Μάριος γυρίζει και τον κοιτάζει.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Αν θες πάντως, μείνε εδώ.

Πάυση.

ΜΑΡΙΟΣ: Σ' ευχαριστώ, ξα, αλλά... άστο καλύτερα. Δε θα πάει καλά.

Ο Αλέξανδρος σηκώνεται και του ανοίγει την πόρτα, γιατί ο Μάριος είναι φορτωμένος με τα σακ βουαγιάζ.

ΜΑΡΙΟΣ: Θα τα πούμε ξα.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Πού θα πας;

Ο Μάριος αφήνει μια στιγμή τα πράγματά του και αγκαλιάζει τον Αλέξανδρο. Εκείνος δεν αντιδρά. Ο Μάριος, ύστερα, παίρνει ξανά τα πράγματά του.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Άκου - ε. Σε παρακαλώ. Σε παρακαλώ, πήγαινε σπίτι.

ΜΑΡΙΟΣ: Οκ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Θα πας;

ΜΑΡΙΟΣ: Τα λέμε ξα.

Ο Μάριος δεν απαντάει, βγαίνει έξω. Ο Αλέξανδρος βγάζει το κεφάλι του έξω από την πόρτα και τον ρωτάει ξανά.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Θα πας;

Δεν ακούγεται απάντηση. Ύστερα ο Αλέξανδρος κλείνει την πόρτα και μπαίνει μέσα. Μένει μόνος στο σαλόνι και περπατάει πάνω – κάτω. Το βήμα του τυχαία περνάει δίπλα από την μπάλα του δωματίου. Ακουμπάει ίσα το πόδι του πάνω της.

ΣΚΗΝΗ 15^H

Σαλόνι Αλέξανδρου. Χτυπάει το θυροτηλέφωνο. Ο Αλέξανδρος πλησιάζει και ανοίγει. Φοράει διαφορετικά ρούχα από την προηγούμενη σκηνή. Ύστερα ανοίγει και την κεντρική πόρτα. Μπαίνει μέσα ο μάνατζερ.

ΜΑΝΑΤΖΕΡ: Δεν άργησα, ε;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Όχι.

ΜΑΝΑΤΖΕΡ: Είδα το μήνυμά σου και ήρθα αμέσως.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ναι.

ΜΑΝΑΤΖΕΡ: Έτρεχα – σα τρελός πήγαινα στο δρόμο. Μόνος σου είσαι;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ναι.

ΜΑΝΑΤΖΕΡ: Ο ξάδερφός σου; Τον βρήκες;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ναι, ναι. Ήρθε από εδώ... ας πούμε.

ΜΑΝΑΤΖΕΡ: Από εδώ;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ναι. Αλλά έφυγε. Πριν μερικές ώρες.

ΜΑΝΑΤΖΕΡ: Την φωτογραφία; Την έσβησε;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ναι.

ΜΑΝΑΤΖΕΡ: Σίγουρα; Στο έδειξε;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ναι, ναι.

Ο Αλέξανδρος κάθεται στον καναπέ, ο μάνατζερ από την αγωνία του μένει όρθιος.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Δεν θα κάτσεις;

ΜΑΝΑΤΖΕΡ: Όχι, προτιμώ όρθιος. Είμαι – έχω αραιτό άγχος. Από όταν είδα το μήνυμά σου. Για να μου ζητήσεις να έρθω από εδώ, σημαίνει ότι - νομίζω πως θα ακούσω κάτι καλό, ε; Καλά δεν λέω; Έχω δίκιο; Άκου, κοίτα – πριν μου πεις. Με πήρε ο Πρόεδρος πριν λίγο. Μιλήσαμε. Μου είπε ότι αύριο σε περιμένουν. Εγώ δεν του είπα τίποτα, του εξήγησα ότι το βράδυ θα μου ανακοινώσεις την απόφασή σου. Αλλά του υποσχέθηκα πως όποια και να είναι, θα την μάθουν πρώτα από εμάς. Αλλά σε περιμένουν, Αλέξανδρε.

Ο Αλέξανδρος τον κοιτάζει.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Κλείσε μου αεροπορικά.

ΜΑΝΑΤΖΕΡ: Τι;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Παρασκευή θα είμαι στην προπόνηση. Θα γυρίσω.

ΜΑΝΑΤΖΕΡ: Το λες – το λες σίγουρα, έτσι;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ναι.

ΜΑΝΑΤΖΕΡ: Οριστικά;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ε ναι.

Ο μάνατζερ παίρνει βαθιά ανάσα ανακούφισης.

ΜΑΝΑΤΖΕΡ: Το ξερα. Ναι! Μπράβο, Αλέξανδρε, μπράβο. Έκανες καλά. Θα δεις, αλήθεια, θα δεις ότι είναι - είναι το σωστό.

Τον πλησιάζει.

ΜΑΝΑΤΖΕΡ: Θα δεις που όλα θα γίνουν καλύτερα. Πήρες μια σωστή, πολύ σωστή απόφαση και θα το δεις.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ναι.

ΜΑΝΑΤΖΕΡ: Και εγώ θα είμαι δίπλα σου, να το ξέρεις. Ό,τι χρειαστείς. Και θα τα κανονίσω εγώ όλα. Τα πάντα. Μην σε αγχώνει τίποτα. Θα τα κανονίσω εγώ όλα. Λοιπόν, κοίτα, άσε με να σκεφτώ λίγο.... Λοιπόν, κοίτα, σίγουρα θα χρειαστεί μία συνέντευξη τύπου. Ξέρεις, να αποκαταστήσουμε λίγο τις σχέσεις, να πούμε ότι οι φήμες που έλεγαν για προβλήματα με τους χορηγούς και την διοίκηση ήταν ανυπόστατες, ψευδείς και όλα τα σχετικά, ξέρεις.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Οχι.

ΜΑΝΑΤΖΕΡ: Ωραία, ωραία. Πολύ ωραία. Λοιπόν, κοίτα, θα ξεκινήσω αμέσως. Θα σου κλείσω εισιτήρια για αύριο πρωί, οχι; Θα κάνω και τα τηλέφωνα τώρα να ενημερώσω τους όλους. Πρώτα τον Πρόεδρο. Αλέξανδρε, εγώ είμαι οικογένειά. Και σου λέω ότι αυτό που αποφάσισες θα κάνει καλό σε σένα πρώτα. Να είσαι σίγουρος.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ναι, έτσι.. έτσι νομίζω κι 'γω.

ΜΑΝΑΤΖΕΡ: Και οι γονείς – οι γονείς σου θα ήταν χαρούμενοι. Τους έκανες χαρούμενους σήμερα με την απόφασή σου. Λοιπόν, πρέπει να οργανωθούμε τώρα. Πρέπει να κάνω μερικά τηλέφωνα, υπάρχουν εικρεμότητες, αλλά μην σε αγχώνει. Θα τα κανονίσω όλα. Αλλά πρέπει να φύγω.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Οχι.

ΜΑΝΑΤΖΕΡ: Εσύ; Τι θα κάνεις τώρα; Θες μετά να βγούμε μήπως έξω, για φαγητό, να -;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Όχι, όχι. Θέλω να κοιμηθώ νωρίς σήμερα. Να είμαι ξεκούραστος για αύριο, για την πτήση.

ΜΑΝΑΤΖΕΡ: Σωστά. Σωστά, σωστά. Εντάξει αγόρι μου. Λοιπόν, εγώ πρέπει να – έχω πολλή δουλειά.

Ο μάνατζερ προχωράει προς την πόρτα, για να φύγει. Ο Αλέξανδρος τον ξεπροβοδίζει.

ΜΑΝΑΤΖΕΡ: Αν θες κάτι, οτιδήποτε, πάρε με αμέσως. Οκ;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ναι.

ΜΑΝΑΤΖΕΡ: Κοίτα, σκέφτομαι ότι αύριο, όταν φτάσεις στο προπονητικό κέντρο, ίσως να σε περιμένουν δημοσιογράφοι. Δε ξέρω, θα δούμε. Σε κάθε περίπτωση, αν είναι, εσύ πες τους δύο λόγια. «Γύρισα, είμαι καλά, ανυπομονώ», ξέρεις. Καλά, αυτά θα στα πω κι αύριο, στο αεροπλάνο.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Οκ.

ΜΑΝΑΤΖΕΡ: Και επειδή σίγουρα θα σε ρωτήσουν τι σε έκανε να αλλάξεις γνώμη, να σκεφτούμε τι θα πούμε...Μμμ...πρέπει να το σκεφτώ αυτό.. Τέλος πάντων, θα δούμε. Θα βρούμε κάτι.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ναι.

ΜΑΝΑΤΖΕΡ: Ωραία, πολύ ωραία. Θα μιλήσω τώρα με τον Πρόεδρο και θα σε πάρω σε λίγο. Να έχεις το νου σου στο κινητό.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Οκ.

Ο μάνατζερ τον σφίγγει από τους ώμους, σαν να 'ναι συγκινημένος.

ΜΑΝΑΤΖΕΡ: Έκανες πολύ καλά, Αλέξανδρε. Όλα θα πάνε καλά.

Υστερα φεύγει. Ο Αλέξανδρος κλείνει αργά την πόρτα. Μένει μόνος του, να βηματίζει πάνω – κάτω στο σαλόνι, σαν βαριεστημένος. Τότε το βλέμμα του κάπου εστιάζει. Σταματά το περπάτημα. Σκύβει και παίρνει στα χέρια του την μικρή μπάλα ποδοσφαίρου που έχει στο σαλόνι. Την κοιτάζει. Την πετάει στον αέρα. Προτού εκείνη πέσει, την κλωτσάει με το πόδι. Την κλωτσάει ξανά, συνεχόμενα και την κρατάει στον αέρα με επιδέξια χτυπήματα. Το βλέμμα και όλη η προσοχή του είναι πάνω στην μπάλα. Τα φώτα σβήνουν, ενώ ο Αλέξανδρος συνεχίζει να κρατάει την μπάλα στον αέρα.

ΤΕΛΟΣ